

אתגתא

בשבע 1014 | ד' בתשרי תשפ"ג, 29.09.22

דרכו של הקצין הבכיר
צביקה פוגל מראשות
מועצת טובא זנגריה אל
מפלגת עוצמה יהודית

// יוסף ארנפלד, עניין אישי

חנה קטן על ימי הכיפורים
הבלתי נשכחים בחייה

אני מאשימה

בריאיון ראשון לאחר תום ההליכים המשפטיים
שבהם הורשע עמירם בן אוליאל ברצח
שלושת בני משפחת דוואבשה בכפר דומא,
רעייתו אוריין טוענת להתעלמות שיטתית של
החוקרים והשופטים מהראיות לטובת בעלה,
קובלת על תנאי מאסרו הקשים שלא מושתים
גם על רבי־מחבלים, ומבטיחה להישאר לצידו
ולהמשיך להיאבק למען שחרורו
// הדס צורי

חדש
וייחודי

ללמוד משחק בתיאטרון אספקלריא

(ע"ד)

ולצאת עם תואר בהוראה

בואו לשלב לימודים מקצועיים
עם מיטב אנשי ונשות המקצוע בתחומי הבמה, הכוללים:
משחק, תנועה, מחול, בימוי, הפקה ועוד.
לצד לימודים עיונים ומקוונים בספרות, היסטוריה ויהדות
בדגש על שילוב דרכי ההוראה של התיאטרון
בתוך חומרי הלימוד לתואר ראשון (B.Ed.) בחינוך

מרכזת התוכנית: **רחל מימון שוורץ**
יוצרת תיאטרון, דוקטורנטית וחוקרת תיאטרון נשי

- הלימודים יתקיימו בירושלים
- התוכנית מיועדת לנשים
- תינתן אפשרות לשילוב קורסי השלמה ללימודי המשך בפסיכודרמה, ללא עלות נוספת

לפרטים: 077-9915237
או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

יום הנשי

בלימודי התואר השני
במכללה האקדמית הרצוג

הצטרפו לתוכנית ייחודית
המתקיימת בימי שישי
בלימודי התואר השני
במקצועות היהדות

תנ"ך ופרשנותו | מחשבת ישראל

מלגות והחזר שכ"ל
לזכאים

למידה היברידית
מהבית ומהקמפוס

טובי המרצים
בתחום

חדש! שנת לימודים אחת בקמפוס

לפרטים: 077-9915237
או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

המגש

שיזכה

אותך

בדין

מנה עיקרית
בארוחה
לנזקקים

**לקראת יום הדין
ממלאים את הסל
בזכויות ותורמים
כדיון כפרות
לבית התבשיל
כדי שלא ישאר
יהודי רעב**

מתוך מכתב גדולי הדור שליט"א:

"והיא הצדקה המושלמת וסניגור
גדול לזכות בדין, כדי שלא יישאר
אף יהודי בישראל בחרפת רעב ל"ע"

עלות הארוחות תשרי תשכ"ג

ערב ומוצאי י"כ	חג הסוכות	סעודת אושפיזין בחול המועד	כל חודש תשרי
120 ₪	720 ₪	60 ₪	1440 ₪
720 ₪	4320 ₪	360 ₪	8640 ₪

התרומות
מוכרות
לצרכי מס
(סעיף 46)

רעבים לנתינה שלך
1800-350-535

**בית
התבשיל**
שלא ישאר יהודי רעב

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

שלא נהיה האחרונים

הרב שמחה קוק זצ"ל, הרב אורי זוהר זצ"ל. שתי שיחות לימים הנוראים

1 את הטור הראשון לשנת תשפ"ג אני רוצה ברשותכם להקדיש לשתי דמויות מופת שלא זכינו שיהיו איתנו כאן בשנה החדשה: הרב שמחה קוק זצ"ל והרב אורי זוהר זצ"ל.

שניהם נפטרו בסוף שנת תשפ"ב, בהפרש של כמה ימים. את שניהם זכיתי להכיר מקרוב: את הרב אורי זוהר רק בעשור האחרון לחייו, ואת הרב שמחה קוק, דודי זקני, מאז עומדי על דעתי. והאמת היא שאין ביניהם הרבה מן המשותף. כל אחד והרקע שממנו הגיע, כל אחד והסגנון שלו, כל אחד והתורה שלו. אבל הם היו דומים: שניהם הקרינו אור גדול על כל מי שבא איתם במגע. גם בדיבורים שלהם, בשיחות שלהם, אבל לא פחות מזה, בעצם נוכחותם בעולם.

ועכשיו, כשהם לא נוכחים בעולם, האור הזה כבה. הם חסרים מאוד לכל כך הרבה אנשים. אז הנה ניסיון להיאחז בעוד פיסת חיים מהם. ערב יום הכיפורים, חזרה לשתי שיחות שזכיתי לשמוע מהם בתקופה הזאת, של ימי הרחמים והסליחות.

2 נתחיל ברב אורי זוהר. בשיחה שהוא מסר לפני שלוש שנים, בחודש אלול תשע"ט, ביום לימוד שערכה מדרשת זיו לבעלי תשובה ביום הבחירות לכנסת, תחת הכותרת "מתי אלמד לבחור נכון? יום שכולו תורה והכנה לימים הנוראים".

נקודה למחשבה: כשאנחנו מדברים על יום הבחירות לפני שלוש שנים, אנחנו מתכוונים למערכת הבחירות השנייה מתוך חמש. מה נאמר באותו בוקר ברדיו? מה נכתב באינטרנט? וכמה זה רלוונטי לחיינו היום? יותר מזה: כמה רלוונטי מה שאמרו הפרשנים במוצאי הבחירות, עם פרסום המדגמים, ואפילו כמה ימים אחרי, עם תוצאות האמת? אני לא מזלזל חלילה בבחירות עצמן. חלילה. לצערנו, עד היום אנחנו משלמים מחיר על ההצבעה בסבב הראשון, חצי שנה קודם. אני מדבר רק על הדיווחים וההערכות הפוליטיות. ככל שאתה משקיע בהם יותר זמן אתה מבין פחות, ככל שאתה מתעדכן יותר אתה מעודכן פחות. לעומת זאת, הדברים שנאמרו בשיחת החיזוק ההיא במדרשה נשארו אקטואליים ביותר גם שלוש שנים אחרי. והם יהיו אקטואליים גם אחרי הבחירות השמיניות (אם חלילה לא נתגייס כולנו להביא הפעם את כולם לקלפי).

3 "יש פסוק במשלי שעשה לי שינוי גדול בחיים. למדתי אותו אולי לפני שנתיים-שלוש, משהו כזה", פתח הרב אורי זוהר את השיחה ההיא. זה מדהים בעיניי: עשיתי חשבון, הוא היה אז כבר בן 83. תראו לי קשיש בן 83 שמספר שלפני שנתיים-שלוש עבר שינוי בחיים בעקבות טקסט שהוא קרא. "הפסוק ששינה אותי הוא 'שוחד מחיקך ששע ייקח, להטות אורחות משפט'. רש"י מסביר כך, תקשיבו טוב: 'הקב"ה מקבל דברי הכנעה ופיוס מחיק הרשעים, כלומר בסתר, בינו לבינם'. למה? כדי 'להטות אורחות משפט' - להפוך דינו מרעה לטובה". תשמעו איזה חידוש עצום כתוב כאן:

עכשיו, כשהם לא נוכחים בעולם, האור הזה כבה. הם חסרים מאוד לכל כך הרבה אנשים. אז הנה ניסיון להיאחז בעוד פיסת חיים מהם

הקב"ה הרי לא מקבל שוחד. א"ל אמונה ואין עוול, צדיק וישר הוא. אבל חיק זה המקום הכי נסתר, הכי קרוב לבן אדם. אמא מחזיקה תינוק בחיקה. אומר רש"י: בסתר, בינו לבינם, הוא מקבל שוחד כזה. בסתר, לא בתפילת ציבור, לא בדרשות, לא בהרצאות, אלא בסתר, בינו לבין הקב"ה. ועל מי הוא מדבר? על אדם שמוגדר רשע. שוחד מחיק רשע! היהודי הזה גנב מאיזו זקן את דמי הביטוח הלאומי, הלך לפאב ושתה כמה בירות וקם עם הנגאובר, ובבוקר הוא אומר לקב"ה: 'עוד פעם אבא, אני יודע, אני כזה דפוק, כבר הבטחתי לך אלף פעמים ושוב נפלתי'. אלה דברי הכנעה ופיוס בסתר, לבד בבית, בינו לבינו - והקב"ה הופך את דינו מרעה לטובה. מה קורה כאן? הוא מוגדר כרשע וכבר יצאה עליו גזרה רעה, ובגלל הדיבור הפנימי העמוק הזה, מחיקו של אותו רשע - הקב"ה לא רק מבטל את גזר הדין, אלא הופך אותו לטובה!"

4 "חברים", הוא המשיך ואמר לחוזרים בתשובה הצעירים של מדרשת זיו, "אנחנו נמצאים בעולם שחזר להתחלה. תוהו ובוהו וחושך על פני תהום. אני לא גדלתי במאה שערים ולא בבני ברק, אתם יודעים קצת את העבר שלי, כן? ... אבל אם היו אומרים לי לפני ארבעים שנה שנגיע למצב שילד בן עשר, ילדה בת עשר, יחזיקו בכיס שלהם את הטומאה הכי גדולה בעולם, בלחיצת כפתור, דברים שלפני ארבעים שנה אני הייתי מתבייש להסתכל בהם - לא הייתי מעלה בדעתי שדבר כזה יכול להיות. ילד כזה, איך הוא יגדל? איך הוא יבנה את החיים שלו, איך הוא יבנה יחסים עם אשתו, בית, אהבה? התוהו ובוהו הזה הוא הסיבה שאתם יושבים כאן, ויש עוד אלפי אלפי יהודים שמחפשים. זאת אותה נקודה פנימית שעליה רש"י מדבר, זו אותה נקודה פנימית שהאלשיך הקדוש מסביר שעליה נאמר 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם'. בתוכו לא נאמר. זה לא שיש מרכז רוחני אחד בתוך כלל ישראל, אוהל מועד, ושם שורה השכינה. בתוכם - בנשמה של כל יהודי ויהודי יש שכינה".

5 ובחזרה לפסוק ששינה את חייו של הרב אורי זוהר, האיש המופלא הזה, שלא הפסיק להשתנות ולחזור בתשובה גם אחרי גיל שמונים. "אז אמרנו שיש נקודה כזאת, מה עושים איתה? חברים, בואו נלמד לדבר עם ה' מהמקום הכי פנימי הזה, מהאני. נשמה של יהודי היא איך סופית. זאת הנקודה שאני חושב שכולנו היום חייבים להתייחס אליה - חרדים, בעלי תשובה, דתיים-לאומיים, ספרדים, אשכנזים, חסידים, כולם. מהנקודה הפנימית הזאת - לצעוק אל ה'. לבקש על כלל ישראל, לבקש עליי. כי זאת הנקודה שמאחדת את כולנו להיות אחד. לא קל להגיע לנקודה הזאת. אתם יודעים, אני התחלתי לעשות הליכות. הרופאים אמרו לי לפני כמה שנים שאני צריך ללכת כי אני כל היום יושב ולא זו. אז הייתי עושה סיבובים בלילה מסביב לשכונה. עכשיו, בהליכה אי אפשר לקרוא או לכתוב או ללמוד, אז מה עושים? מתוך שלא לשמה מגיעים לשמה. אפשר להתבודד. לדבר עם ה'. אבל איך עושים התבודדות? לא ידעתי מה עושים. אמרתי לבורא עולם: תענה לי, תעזור לי, איך עושים התבודדות? ובכן, זה עצמו נקרא להתבודד. לדבר עם ה' על הכול. "הרמח"ל כותב: 'מי שהוא בעל שכל נכון, במעט התבוננות ושימת לב יוכל לקבוע בליבו אמינות הדבר, איך הוא בא ונושא ונותן ממש עימו יתברך, ולפניו הוא מתחנן ומאיתו הוא מבקש, והוא יתברך שמו מאזין לו מקשיב לדבריו, כאשר ידבר איש אל רעהו ורעהו מקשיב ושומע אליו'. זה לא דבר שבא מעצמו, צריך להתאמן על זה. כשגיליתי את זה, את הרמח"ל הזה, שמתי פתקים בכיסים, כתבתי עליהם מילה אחת: 'שיוויתי'. כל השולחן ערוך מתחיל ב'שיוויתי ה' לנגדי תמיד'. זאת התחלת כל המצוות של כל יהודי. הקב"ה מקשיב. לי זה הביא הרבה תועלת. היום אין יום שבו אני לא מדבר עם הקב"ה כמה פעמים בכל יום, וזה חוץ מתפילת שמונה-עשרה".

כל מה שטוב, קרוב!

פסטיבל

עלייה ברגל

«אל»
האספחה

שלישי - חוה"מ סוכות | ט"ז תשרי 11.10.22 | מצפור האלף

לראשונה!

צעדה מגוש עציון לכותל

< מותאם למגוון גילאים >

מעמד
'הקהל'

סיורים
ומעיינות

סדנאות
יצירה

צילומי
מגנטים

משקפות
תלת מימד

לפרטים והרשמה חפשו 'תיירות גוש עציון' @

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

6

ומה עושים עם התמודדויות, עם קשיים, עם נפילות? הרי לא קל להיות כל היום בתודעת שיוויון. "השתמשתי קודם במילה 'רשע' בפסוק במשלי", הבהיר הרב אורי, "אבל צריך לדעת: אנחנו לא רשעים. אנחנו אנוסים, שוגגים, נופלים, לא רשעים. הפסוק הזה הרי אומר שאפילו מרשע הוא יקבל תשובה, אז קל וחומר מאיתנו. יש היום עניין כזה של רגשות אשמה. רבותיי, זה יצר הרע. מה אתה כזה רשע בעיני עצמך? הלו, מה קרה? זה פשוט יצר הרע, חטוט עצמי שמנוהל על ידי היצר. יש יצר של 'אין כמוני בעולם ואני הכי חזק', זו גאוה, כולם יודעים, אבל מה ההבדל בינו ובין מי שאומר: 'מה אני, מה חיי, אני רשע'? שיהיה ברור: בכל פעם שאדם נופל למצב הזה - מצווה לצאת מזה. אני אגיד לכם משהו: כשאני מגלה בעצמי רע - אני שמח. כי נתגלה לי משהו שאני יכול לעבוד עליו. זה גילוי מה, להפוך את הרע עצמו לטוב. הרמב"ם הקדוש אומר, בפירוש המשניות במסכת פרה, תבדקו באיזה פרק, שאין הבדל הלכתי בין אדם שהיה טהור ובין מי שנטמא ונטהר. שניהם טהורים, אין הבדל. אבל זה שנטמא ונטהר - מעלתו יותר גדולה. למה? כי התורה מעידה עליו שהוא טהור. הוא התאמץ, עשה עבודה, וכעת מעידים עליו שהשתנה. איזה רמב"ם! חברים, צריך להשתנות. ואיך? חוזרים לנקודה שבה פתחנו - לנקודה הכי פנימית, החיק שבו אמא מחזיקה את התינוק, הרי הנשמה הזאת שלנו היא ממנו".

7

הרב אורי נשאר גם לענות לשאלות של הצעירים ולברך אותם. דבר אחד בלט במפגש הזה, כמו בכל מפגש איתו: השמחה. החיוניות. הפעלתנות. זה בעצם מאפיין משותף לו ולרב שמחה הכהן קוק. הם תמיד פעלו מתוך אמונה גדולה, אכפתיות גדולה שנבעה מאהבת ישראל גדולה. תחושה שמה שהם עושים הוא הכי נכון, ולכן גם הכי משמח. ואין זמן, צריך להאיר את האור הזה לכל העולם. אפילו קצב ההליכה שלהם - עד שהגוף ניצח את הנפש - היה מהיר מאוד. היה קשה לי בגילי לעמוד בקצב שלהם. "אני רוצה להגדיר את המטרה", סיים הרב אורי את המפגש ההוא. "המטרה אינה כיף. צריך להתרגל לזה. לפעמים אנחנו מחפשים כיף, את השמחה שהייתה לנו שם. זו לא אותה שמחה. זה לא כיף וזה לא צחוקים וזה לא שני ויסקי וזה לא יאללה, סוטול, איזה צחוק היה. זה לא זה. זה דבר אחר. צריך להתרגל לקלוט באנטנות שלנו מה אנחנו מקבלים. לוקח זמן עד שאנחנו קולטים, אחרי שמתייחסים ברצינות לכל חלקי התורה, ומתפללים לבורא עולם שיפתח ליבנו בתורתו. צריכים לבקש את זה. ואז, כשהאנטנות הפנימיות הרגישות שלנו מתחילות לקלוט את אור התורה - זו שמחה שאני לא מכיר מכל הארבעים שנה הקודמות שלי. שמחה עצומה. אתה מאושר. המילה מאושר היא מאוד מדויקת: מאושר זה לא כיף, מאושר זה שיש לך אישור, אתה מקבל פתאום אישור מהאמת הזאת, הנצחית, המוחלטת, האמת שלפיה קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל - חד הוא! תודה רבה לכם. שנה טובה. הצבעתם כבר?".

8

ומכאן לדמותו המאירה של הרב שמחה הכהן קוק. והפעם אנחנו לא חוזרים שלוש שנים אחורה, אלא 25 שנים אחורה. במשך קרוב ליוכל השנים שבהן כיהן הרב הראשי של העיר רחובות, הקפיד הרב קוק לשאת בימים הנוראים שיחות חיזוק והתעוררות לא רק בבתי הכנסת ובמוסדות החינוך הדתיים בעיר, אלא גם בפני קהל רחוק יותר. הרבה יותר. בעשרת ימי תשובה של שנת תשנ"ח הייתה לי הזכות להתלוות אליו לשיחה כזאת, בפני תלמידי תיכון דה שליט הוותיק ברחובות.

במשך השנים זכרתי היטב את החוויה של המפגש ההוא, שהותיר בי רושם גדול, אבל לא זכרתי מה בדיוק נאמר בו. מה אמר הרב באותה שיחת התעוררות ליום כיפור בפני תלמידים שחלקם, במקרה הטוב, מציינים אותו ברכיבה על אופניים. בימים האחרונים, אחרי פטירתו של הרב, התרגשתי למצוא גיליון ישר של עיתון 'משפחה' שבו כתבתי, כעיתונאי צעיר ומתחיל, על אותה שיחה:

"אם היו אומרים לי לפני ארבעים שנה שנגיע למצב שילד בן עשר, ילדה בת עשר, יחזיקו בכיס שלהם את הטומאה הכי גדולה בעולם, בלחיצת כפתור, דברים שלפני ארבעים שנה אני הייתי מתבייש להסתכל בהם - לא הייתי מעלה בדעתי שדבר כזה יכול להיות. ילד כזה, איך הוא יגדל?"

9

הרב קוק יורד במעבר שחוצה את האולם המדורג. בקצה הבמה, לצד פודיום נואמים ופסנתר, כבר מחכה המנהלת וסוקרת בסקירה אחת את מאות תלמידים: "מורות ותלמידים!", היא מכריזה בקול גדול. מאחוריה יש מיקרופון אבל היא מסתדרת בלעדיו. "נשמע עכשיו את הרב הראשי של העיר, הרב קוק. כבוד הרב בבקשה". הרב קוק עולה לבמה, ניגש אל הפסנתר ומניח עליו את הכובע הרבני שלו. "קודם כל אני שמח מאוד על ההזדמנות לבוא ולדבר", הוא אומר במאור פנים. "אנחנו נמצאים בתקופה בשנה שבה לכל יום יש ערך מיוחד. יום חמישי היה 'ראש השנה'. שישי, היום השני של ראש השנה. שבת היתה 'שבת תשובה'. ביום ראשון רבים צמו את 'צום גדליה'. כל יום הוא חוויה. תפילת נעילה בסוף השבוע תנעל את המעגל המיוחד הזה. ותרשו לי לשתף אתכם בחוויה אישית שלי: אני חזן. לכן אני גם צרוד עכשיו. זאת אומרת... אני לא חזן, אלא עובר לפני התיבה. מה שנקרא 'בעל תפילה'. ביום הראשון של ראש השנה אני מתפלל בישיבה של בחורים מבוגרים, וביום השני אני מתפלל עם נערים בישיבה תיכונית, ממש בגילכם. אנחנו חבורה כזאת. עמדנו יחד בתפילה משבע בבוקר עד שתיים בצהריים ואחר כך הם ליוו אותי הביתה. אתם יודעים, במשך כל שבע השעות שהתפללנו שם, לא היה נער אחד שהתפלל רק על עצמו. כל התפילה היא על ארץ ישראל, על עם ישראל, על כל העולם כולו. בכל שנה

10

המפגשים האלה היו חשובים ביותר בעיני הרב קוק. שיא השנה. פעם ניסה אחד ממנהלי בתי הספר החילוניים לדחות את השיחה ל"אחרי החגים", אבל הרב קוק סירב: אולי אם אדבר איתם לפני יום כיפור, הם יצומו. פעם קיבל רק זמן קצר מאוד לדבר עם מאות תלמידים לא דתיים. הוא החליט לקצר את השיחה שלו באופן משמעותי, כדי שיהיה לו זמן לברך אותם אחד אחד. וכך כל תלמיד אמר לו שנה טובה ומתוקה וזכה לשמוע את הברכה בחזרה. כנראה הוא חשב שעצם המפגש האישי הקצר הזה יותיר רושם חזק יותר מעוד דבר תורה על החג. אבל במפגש ההוא, שעליו כתבתי, נשאר לו זמן. והיה לו מסר אחד אחרון לומר לתלמידי תיכון דה שליט, רגע לפני יום הכיפורים: "אני רוצה לספר לכם עוד משהו על אותו מחזור מיוחד: כשעברתי עליו שמת לי לב לדבר מזור. בראש כל קטע בתפילה נכתבה כותרת קצרה בשפה זרה. 'למה הוא כתב בלועזית?' שאלתי את אלבאום הבן, 'הרי כל התפילות שם במחזור שלו כתובות בעברית'. והוא ענה לי שאביו סיפר לו שבאותה תפילה בצריף בברגן בלזון היו יהודים שלא ידעו להתפלל. זו הייתה תפילתם הראשונה. הראשונה והאחרונה. בשביל אותם יהודים כתב אלבאום כמה מילים בשפתם, כדי שלכל הפחות יבינו במה מדובר. איזו אחריות כבדה רובצת עלינו, לשאת את המסורת הלאה, שלא נהיה חס ושלום האחרונים".

לאומי מציג מיזם חברתי

בטיחות פיננסית

לגיל השלישי

McCann

הגיל השלישי הוא שלב בחיים הדורש מאתנו להתנהל באופן מותאם ובמשנה זהירות במגוון נושאים, מניהול חשבון הבנק ועד התמודדות עם מקרי הונאות וסכנות ברשת תוך שמירה על הביטחון הפיננסי. איך נשמור טוב יותר על המידע האישי שלנו? איך נמנע מניסיונות הונאה באמצעות הודעות SMS, מיילים או שיחות טלפון? ואיך ננהל טוב יותר את חשבון הבנק שלנו? לשם כך הקמנו בלאומי מיזם חברתי ייחודי אשר יאפשר לבני ובנות הגיל השלישי להתנהל בנוחות וביטחון באמצעות מגוון כלים ושירותים:

המדריך לבטיחות פיננסית לגיל השלישי - לקהל הרחב

איפה שומרים את שם המשתמש והסיסמה לחשבון? איך מומלץ להיעזר בן משפחה בפעולות בחשבון? ואיזה שירותים יש לבנק להציע לכם כדי להגביר את רמת הביטחון בחשבון? מהיום כל המידע במקום אחד באתר לאומי: טיפים שיעזרו לכם לשמור על חשבון הבנק ומידע חשוב על ניהול חשבון הבנק בגיל השלישי.

סדנאות zoom לקהל הרחב

איך אפשר לזהות ניסיון הונאה בטלפון או בהודעת SMS? מה הטיפים שיעזרו לכם לשמור על חשבון הבנק? מה ההבדל בין שותף בחשבון למיזם כוח? ומה זה סעיף "אריכות ימים" בחשבון? הצטרפו עכשיו לסדנאות לאבטחת מידע ומניעת הונאות ברשת, וסדנאות להתנהלות פיננסית בגיל השלישי. להרשמה הכנסו לאתר לאומי או חפשו בגוגל "בטיחות פיננסית".

שירות התראות ב-SMS על פעולות בחשבון - ללקוחות לאומי בלבד

שמרו על חשבונכם והתעדכנו בזמן אמת על פעולות שמתבצעות בחשבון הבנק שלכם. שירות "לאומי בזמן" מאפשר לקבל מידע ועדכונים על מגוון פעולות בחשבונכם בהודעת SMS.

קו טלפון ייעודי לבטיחות פיננסית - 5360*

זהיתם תנועה חשודה בחשבון? שלחו לכם הודעת טקסט להזנת הסיסמה שלכם לחשבון? קיבלתם שיחת טלפון שמעוררת חשד לשיטות מידע פיננסי ואתם מרגישים לא בטוחים? צרו איתנו קשר בקו טלפוני ייעודי ללקוחות לאומי, בני ובנות הגיל השלישי, להתמודדות עם מקרי הונאות וסייבר.

לאומי

leumi

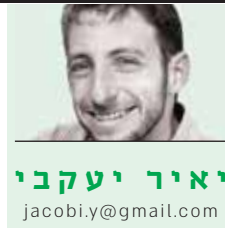
הכי נוח

פרטים באתר לאומי

חפשו בגוגל "בטיחות פיננסית"

#3 יו
אנפא

על מי אתה עובד?

"יש לי יום יום חג" הוא שיר שבדועין משקר לשומעיו. שהרי למעשה חגים מהווים כשמונה אחוזים בלבד מימות השנה, ואתם מוזמנים לבדוק את הנתונים הללו. וטוב עשה מחבר לוח השנה היהודי שלא העמיס עלינו יותר מדי חגים, אחרת המצב הכלכלי היה בכי רע. מלבד העובדה שאף עסק לא היה מוצא זמן לייצר שורת רווח ראויה לשמה, הוא גם היה קורס תחת נטל מתנות החג שכל עובד מחויב לקבל על פי חוק לא כתוב כלשהו. וכל ההקדמה הזו הייתה דרכי המסורבלת לומר לכם שבדיוק כמו מבנה גופי הכללי, גם עיני צרה. צרה בכך, שכירים ושכירות, שעם פרוש החגים זוכים לתשורות מהמעסיק שספק מגיעות לכם, ספק מנסות לחפות על העובדה שבשגרה לא משלמים לכם את הראוי לכם. אבל בשורה התחתונה, אתם נהנים ואני חסר. אז השנה החלטתי לעשות מעשה ולגשת לסמנכ"ל הכספים כדי לבקש ממנו תשורה לחג. נכנסתי למשרדו של עצמי בתזמון מושלם, בדיוק כשעצמי נכנס, והתעמתי איתי ישירות. "שמעו אדון יעקביני, אני מאוד מעריך את האופן המופתי שבו אתה מנהל את הצד הפיננסי של העסק שלנו במהלך השנה, באמת שעשינו חיל", פתחתי בדברי שבח. "תודה רבה לך יאיר, חשוב לי מאוד לשמוע פידבקים מכל העובדים שלנו, וזהם ככל שיהיו", הוא ניסה לנפנף אותי. "אבל אדון יעקביני", המשכתי, "לקראת החגים חשבתי שאולי ראוי לפרגן לחבר'ה איזו מתנה לחג. אולי סט סירים או סדינים", נקבתי בדיוק בשני הדברים שאני יודע שאשתו של סמנכ"ל הכספים אומרת שאף פעם לא יזיק שיהיו. "האמת שסדינים וסירים בהחלט נשמעים כמו משהו שייתן לי הרבה נקודות אצל הגברת", מלמל סמנכ"ל הכספים, "אבל אני חייב להתחשב במצב הכלכלי של החברה. אומנם עשינו חיל, אבל גם יש משכנתא על הראש, אי אפשר לפזר כספים בלי חשבון". "אז מה אתה מציע?" שאלתי. "מה לגבי איזה יישר כוח טוב, ככה מעומקא דליבא?" הוא הציע (סמנכ"ל הכספים הוא מהיותר דתיים אצלנו). "אני לא חושב שאני יכול לבוא לאשתי ולהגיד לה שקיבלנו סט שכוייח לכבוד החגים", אמרתי בכנות. "אפשר להבין, גם אשתי בדיוק ככה. אני אגש למנכ"ל ונראה מה הוא אומר", הציע סמנכ"ל הכספים, ליווה אותי אל מחוץ למשרד ואז פסע בחזרה פנימה בדיוק בזמן כדי להיתקל במנכ"ל החברה. מה הסיכוי. "אם אתה שוב הולך לנסות לשכנע אותי לחזור לעשות קניות בגופי במקום לעשות הזמנה באינטרנט אז אתה יכול לוותר כבר מעכשיו", פתח המנכ"ל, שכבר הכיר את השיגעונות של סמנכ"ל הכספים. "זה לא זה, מר יעקבי", התנצל סמנכ"ל הכספים, "פשוט ניגש אליי יאיר יעקבי, אחד העובדים היותר זוטרים אצלנו, כדי לבקש מתנה לחג". "אוה", התפלא המנכ"ל, "ניסית להציע לו איזה יישר כוח טוב

במקום?" "הוא לא היה בעניין". "הסברת לו שזה יהיה מעומקא דליבא?" "ברור, אבל נראה לי שכל הארמית הזו רק הורידה לו". "שיהיה בריא", גיחך המנכ"ל, "הרי ארבעים אחוז מתורים המזומנים שלנו מגיע משיבוצים בארמית, איפה היינו היום בלי זה". "טוב, בשביל זה אתה המנכ"ל מר יעקבי, והוא רק עובד פשוט", התחנף סמנכ"ל הכספים. "תזכיר לי מה בדיוק הוא עושה אצלנו?" שאל המנכ"ל. "הוא זה שאחראי על סופים מצחיקים לטורים". "נו, הסוף זה באמת הכי קשה", מלמל המנכ"ל. "זה, והפתיחה. כל האמצע זה סתם מריחה". "אתה שופט את עצמך בחומרה מר יעקבי", ניסה לפייס סמנכ"ל הכספים, "חוץ מזה שאנחנו לחלוטין סוטים מהנושא". "מ.ש.ל.", ייבב המנכ"ל, "אז מה אתה מציע?" "תראה, זה נכון שאנחנו מנסים לחסוך כמה שאפשר, אבל גם המורל של העובדים חשוב". "זו אכן דילמה", הסכים המנכ"ל, "אתייעץ עם מייסד החברה". המנכ"ל תפס את מייסד החברה בדיוק כשהאחרון ניסה לשבת רגע בנחת מתוך אשליה שהעסק הזה יכול סוף סוף לנהל את עצמו. "אחד הזוטרים רוצה מתנה לחג", פתח המנכ"ל. "זה שאחראי על הסופים של הטורים?" "כן". "הוא תמיד היה טראבל מייקר, אבל אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו לאבד אותו. הוא גייס צ'ינג'ר" (מייסד החברה אנגלוסקסי). "אז מה עושים?" שאל המנכ"ל. "תגיד לו שייתן סוף מוצלח לטור של השבוע, ובתמורה הוא יקבל מתנה לחג". דקות מאוחר יותר ניגש אליי מנכ"ל הכספים והציב לי את האולטימטום. אבל הוא איחר את המועד. "סיפרתי לאשתי על הבלגן שאתם עושים לי והיא אמרה שלא צריך טובות ושהיא תקנה לה סט סירים מהחשבון המשותף של כולנו", עדכנתי אותו. "אבל מה נותן לה את הסמכות?" הוא גמגם. "נו באמת", עניתי, "אתם יכולים להתבחש עם עצמכם כמה שאתם רוצים, אבל בסוף היא זו שמנהלת פה את העסק". המנכ"ל חזר למייסד החברה עם הזנב בין הרגליים. "היעקבי הוטרד הסתדר לבד", הוא עדכן, "מה יהיה על הסוף של הטור?" "נו נו", חייך מייסד החברה, "נראה לי שהוא דווקא תפר את זה יפה". ●

"האמת שסדינים וסירים בהחלט נשמעים כמו משהו שייתן לי הרבה נקודות אצל הגברת", מלמל סמנכ"ל הכספים, "אבל אני חייב להתחשב במצב הכלכלי של החברה. מה לגבי איזה יישר כוח טוב, ככה מעומקא דליבא?" הוא הציע (סמנכ"ל הכספים הוא מהיותר דתיים אצלנו). "אני לא חושב שאני יכול לבוא לאשתי ולהגיד לה שקיבלנו סט שכוייח לכבוד החגים", אמרתי בכנות

אחרי הסרטון שבו נצפה מתפלל תפילה לשלום האדינה, בשבוע הבא נתניהו עושה "אה צ"י קי קי קו קו קו" בסניף בני עקיבא מלאכס

הר חגית חברון 43

יז' בתשרי | 12.10.22

יום רביעי | חוה"מ סוכות תשפ"ג
ברחבת המועצה - מיתרים

16:30 יריד משפחות | 19:00 מופע

במעמד:

רבנים, אישי ציבור, חכ"ים וידידי הר חברון

מופע ענק
אברהם פריד
מארח את אמיר דדון ובניה ברבי
ניהול מוזיקלי: יובל סשופל

מופע
קהילתי

סדנאות

יריד
משפחות

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

73-92-93

זה לא מספר טלפון, לא גימטריה ואפילו לא קוד ההפעלה של סוכני מוסד. אז מה זה, ולמה אני נזכר בזה דווקא לקראת יום הכיפורים?

וכנראה היו נפגשים בסוף בתל אביב הכבושה לולא רחמיו של הקב"ה וגבורתם הלא תיאמן של חיילי צה"ל. ואני, בתור מי שנולד ב'73' (אמרתי לכם שזאת הייתה שנה טראומטית) וגדל לתוך הטראומה של הקונספציה, מעולם לא הצלחתי להבין איך הם נתנו לזה לקרות. איך לא ראו, איך לא פעלו, איך נקלענו למלחמה איומה שגבתה מאיתנו יותר מ-2,600 הרוגים ואלפי פצועים ונכים וכמעט החריבה את המפעל הציוני.

ואז הגיעה שנת 1993, ורבין הביטחוניסט חתם עם ערפאת על הסכם אוסלו וניהל עם אסד משא ומתן מתקדם על נסיגה ישראלית מרמת הגולן. תוך כמה חודשים נשטפו רחובות ישראל בדם ואש ותמורות עשן. ובכי, המון בכי. המחבלים חיבבו במיוחד אוטובוסים מתפוצצים, אבל גם פיגועי ירי היו עניין שבשגרה. רבין הגיב בנחישות והאשים את הימין בהסתה ובשותפות עם חמאס, כינה את הנרצחים "קורבנות השלום" ולא עצר את התהליך עם אש"ף אפילו לשנייה.

כבר הייתי אז חייל אמיץ (סתם, לא, רק חייל), ואין ספור מפקדים בכירים נאמו באוזנינו בהתלהבות על קץ המלחמות ונופו בנו שאנחנו לא מבינים את גודל השעה, כי, ובכן, לא היינו ב'73'. רק הם, שלחנו במלחמה הנוראה ההיא, מבינים שמסירת חבלי מולדת תביא את השלום ומה פתאום, הם לא מבינים דעה פוליטית במדים, הם אומרים את המובן מאליו. זה אנחנו שלא מבינים.

האובססיה של הקונספציה

ב'93' הבנתי מה קרה ב'73'. במו עיניי ראיתי אנשים בוגרים, חכמים ונבונים, נצמדים לקונספציה ולא מוכנים לזוז ממנה מילימטר גם כשהיא מתפוצצת להם ישר בפרצוף. וכשאני אומר מתפוצצת אני מתכוון מתפוצצת, במובן הכי מילולי, הכי הרסני, הכי רצחני.

מאז, בכל פעם שמישהו אומר לי בחיך חצי סלחני חצי לגלגני ש"מה אתה כזה היסטרי, אפשר לחשוב מה כבר יכול לקרות אם השמאל יהיה בשלטון והימין יתייבש קצת באופוזיציה" אני מזכיר לו את 92', השנה שבה החלטנו ששמיר לא מספיק ימני ובתמורה קיבלנו את אוסלו. זה היה בדיוק לפני שלושים שנה (ועוד כמה חודשים), אבל את מחיר השאננות אנחנו משלמים עד היום. בעוד שנה בדיוק נציין יובל למלחמת יום הכיפורים, ושלושים שנה לקונספציה של אוסלו. הלוואי, הלוואי שלא נצטרך לציין גם שנה לקונספציה של בחירות 22' שביססו את שלטון גוש השמאל והמפלגות הערביות, אחרי שהם קיבלו אותו על מגש של בנט.

כי בשנת 2022 שוב נשמעות הזמירות של 1992, והאמת היא שאנחנו שומעים אותן עוד מאמצע 2021: נתניהו לא מספיק ימני. איילת מאוד ימנית. סער ואלקין ישמרו על האינטרסים של המחנה הלאומי. מדינה פלשתינית ירדה מהפרק. גנץ נפגש עם אבו מאזן רק בשביל תיאום ביטחוני. לפיד סתם מדבר. השמאל לא יחזור על הטעות של אוסלו. אל תדאג אבא, יש לי מפתח, אני לא אגלה בשתיים בלילה שזה לא המפתח הנכון. בעצם המשפט האחרון קשור לקונספציה אחרת.

אז הילדים שלי מסתלבטים עליי שיש לי אובססיה לקונספציה ולא מבינים למה אני נטרף מאנשי ימין שאומרים שהם לא מתכוונים להצביע "כי זה ממילא לא משנה שום דבר".

טוב, הם לא היו ב'92'.

מעולם לא הצלחתי להבין איך ממשלת השמאל נתנה לזה לקרות. מלחמת יום הכיפורים

"אתה לא יודע מה זה שמאל", אמר לי הרוויזיוניסט הוותיק אז, ביוני 92', "הם סותמים פיות, עושים מהפכות, לא מעניין אותם לא אחדות העם ולא פלורליזם". אבל אני רק גיחכתי וחשבתי שהוא סתם מגזים, כי לא הייתי ב'48'

כשהילדים שלי מנסים לרמוז לי שאני חופר (לא הרבה, אולי כמה עשרות פעמים ביום), שלא לומר מטיף להם, הם אומרים לי: "כן, אנחנו יודעים. זה בגלל שלא היינו ב'92'".

כי בכל פעם שאנחנו מנהלים דיון פוליטי (כלומר אני זועם על המצב והם מנסים לשנות נושא), הם שואלים למה אני כל כך מתעצבן. ואני לא מתעצבן, באמת שלא. אולי מרים טיפה את הקול. ודופק באגרופים על השולחן. וקורע את המפה לגזרים וזורק כיסאות מהמרפסת (זה נקרא להתעצבן? זה נקרא להתעצבן?!?!?) אז אני עונה להם: "אני לא מתעצבן, אני פשוט מנסה להגיד לכם שאתם לא מבינים את חומרת המצב. אתם יודעים למה? בגלל שלא הייתם ב'92'".

שלושה מספרים חקוקים אצלי כטראומה שאין לשכוח: 73, 92, 93. האמת היא שיש עוד (למשל 39, 2005 ו-2021), אבל 73-92-93 הם הרלוונטיים לרעיון שאני מנסה להביע פה, אז נתמקד בהם.

מה קרה ב'92'?

ב-1992 הלכתי לקלפי בפעם הראשונה בחיי. יצחק שמיר עמד אז בראש ממשלת ימין של 66 חברי כנסת, אחרי 15 שנים רצופות שבהן הימין היה בשלטון (כולל שש שנים של ממשלת אחדות). מה לא אמרו אז על שמיר. שהוא שקרן, שהוא מושחת, שהוא לא באמת ימני, שהוא לא יודע לשלוט, שהוא רוצה למסור חבלי מולדת לאש"ף. היה אז גל של פיגועי דקירות, ובימין שהתפצל לרסיסי מפלגות קטנות (שרובן באמת לא עברו את אחוז החסימה) אמרו שלא נורא אם יצחק רבין יהיה ראש הממשלה. כי רבין אמיץ. רבין ביטחוניסט. רבין בחיים לא יעלה על דעתו למסור חלקי מולדת לאש"ף או לכל גורם אחר. הרי הוא בעצמו אמר אז ש"מי שיעלה על הדעת לרדת מרמת הגולן יפקיר, יפקיר את ביטחון ישראל".

אז בסוף רבין ניצח והימין הלך לאופוזיציה. אני זוכר שבמוצאי יום הבחירות, כשחיים יבין עלץ באולפן הטלוויזיה (היה אז רק ערוץ אחד, ילדים. אתם לא יודעים כי לא הייתם ב'92'), אמרתי לעצמי שזה לא כזה נורא. מה יש, הרי גם השמאלנים הם יהודים ציונים שרוצים רק את טובת המדינה, ורבין ביטחוניסט אמיץ שלא יעלה על הדעת להפקיר את ביטחון ישראל. אפילו יצא לי לדבר אז עם אחד מוותיקי הארץ, בוגר אצ"ל ותש"ח, ואמרתי לו שלא נורא אם הימין ישב קצת באופוזיציה ויהיה קצת פחות שבע ויהיר. "אתה לא יודע מה זה שמאל", אמר לי הרוויזיוניסט הוותיק אז, ביוני 92', "הם סותמים פיות, עושים מהפכות, לא מעניין אותם לא אחדות העם ולא פלורליזם". אבל אני רק גיחכתי וחשבתי שהוא סתם מגזים, כי לא הייתי ב'48'.

פגישה ערבית בתל אביב

אבל כן הייתי ב'1973, שהייתה שנה מאוד טראומטית למדינת ישראל. כלומר עד תשרי (יעני אוקטובר) דווקא היה די סבבה, אבל אז פרצה מלחמת יום הכיפורים עם המחדל הגדול של הקונספציה, אותה תפיסה שאננה שקבעה שלא תפרוץ מלחמה כי הערבים לא יעזו, ואם יעזו הם לא יצליחו לפרוץ את קו בר-לב ולהתקדם לתוך סיני, ואם יצליחו צה"ל יעשה מהם קציצות. לא עור שראש המוסד הביא ידיעות מוצקות שתהיה מלחמה וגם מלך ירדן התריע. ראש אמ"ן אמר סבירות נמוכה, וראש אמ"ן יודע.

בצהרי יום הכיפורים הסורים תקפו מצפון והמצרים מדרום,

סוכות
במחיר מיוחד:

לילה שני
ב-50%

החל מ-209 ש"ח לזוג
בחול המועד

כל הסיבות לחופשת סוכות בבית ההארכה בכפר עציון

בואו ליהנות בחגי תשרי בבית ההארכה, בצימרים, במתחם הקמפינג ובמאהל האירוח של כפר עציון, השוכן בגובה של 1,000 מ' מעל פני הים, באזור ירוק וטבעי, מעל איזור המעינות של גוש עציון ובסמוך לשמורת טבע פסטורלית. סוכות כשרות במקום, ניתן להזמין סוכה פרטית לצימרים.

אמת הביאר,
חצר הראשונים
והמיצג החדש
ללא עלות
למתארחים

מגוון הטיוולים הגדול בישראל!

ושלל מעיינות, אטרקציות ומסעדות

לפרטים והרשמה:
k-etzion.co.il

מיקה (5),
חלמה להתפרסם
יום אחד בעיתון,
אבל לא ככה.

תרמו עכשיו את פדיון הכפרות ועזרו לנו להציל חיים.

מחנה
קיץ

תמיכה
במשפחות

דגימת
מח עצם

עזר מציון

**עומדת לצד החולים ובני המשפחה
ברגעים הקשים.**

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

ימי הכיפורים שלי

שרוע על כורסה כשהוא חיוור. הדופק היה מהיר. לשאלתי הוא סיפר שהוא חולה לב ונוטל תרופות, ולפתע הרגיש סחרחורת. ביקשתי מיד שישתה מים והוא סירב. מאוד דאגתי לו, אבל כל הפצרותי לא עזרו. ואז, בהבלחה של רגע, אמרתי לו בביטחון מדומה: "הרב ישתה, הגיהנום עליי", ואז הוא הסכים ללגום מעט.

"הרופאה מחמירה". היו גם ימי כיפור בשערי צדק, כתורנית במחלקת נשים. היו תורנויות מתוכננות, אבל לא אשכח תורנות אחת נוראה. הייתי תורנית בערב יום כיפור והתוכנית הייתה להגיע הביתה לפני תחילת היום הקדוש, אבל הרופא התורן המחליף הגיע באיחור, סמוך לשקיעה, ונתקעתי בבית החולים למושך כל החג. הייתי כל כך מסכנה, והוא התנצל ואמר שפשוט חיכה שכניסת החג תתקרב כי אז הכבישים בירושלים יותר ריקים, ולמה שלא אסע הביתה עכשיו?

והיו ערבי ימי כיפור כרופאה בבית ההחלמה טלוסטון, שם עשיתי סיבוב לפני הצום עם הרב יעקב בלוי זצ"ל מהעדה החרדית. אחת אחת נכנסו הנשים כדי לקבל חוות דעת מהרב ומהרופאה לגבי חובתן לצום. הראשונה ציינה שהיא אנמית. "אז תשתי הרבה לפני הצום, ותנוחי במשך היום ליד מזוגן", אמרתי לה. "אל תקשיבי לרופאה", גער הרב, "היא מחמירה מדי. תאכלי ותשתי לשיעורים". גם לאישה הבאה בתור שאמרה שהיא "מפחדת על החלב", נתתי עצות כדי לשמר את ההנקה, ושוב הרב בשלו: "אל תקשיבי לרופאה, את יכולה לשתות במהלך היום". מכאן והלאה גזרתי על עצמי אילמות...

היו גם ימי כיפור ביישוב נצרים, בחלקם היה האיש בעל תפילה, כשאני נלחמתי עם היתושים והזבובים שהחליטו להשתתף גם הם בתפילה של היום הקדוש בבית הכנסת, ובעיקר בעזרת הנשים. לא היה פשוט לנוח בקרון המאובק והחם בין התפילות, כשכרסי בין שיניי, אבל היה שם קסם מיוחד. כדי לשהות ביום הקדוש עם אנשי נצרים הנפלאים, הכול היה כדאי.

מהקורונה למקדש. והיה יום כיפור אחד ומיוחד שבו שהיתי בבית הרפואה מעייני הישועה בבני ברק - הפעם כיולדת. ילדתי את בן הזקונים כמה שעות לפני כניסת החג. למחרת ירדתי למניין היידי של בית החולים, ושם חבורת אנשים מכובדים עם כובעים לבנים גבוהים ומשונים שרו במקלה "אשמנו, בגדנו" בקצב מהיר וסטקטו ובמנגינה עליזה להפליא, בסולם מז'ור. לפני הצום עבר ד"ר רוטשילד ז"ל, מייסד ומנהל בית החולים, והכריז בקול רועם ובמבטא יקי מודגש: "יולדות יקרות, אני מבקש שתאכלנה ארוחת חג ותברכנה יעלה ויבוא".

והיה יום כיפור סטייל קורונה. בכביש הסמוך לביתנו היה מניין. התפללתי בפרגולה הקטנה שבנה בנו במרפסת הצמודה לכביש. הוא הניח שם סכך ושמוני יריעות והיה צל והיו דפנות, והרגשתי כמו יונה בצל הקיקיון, ועוד בנעלי בית. שמעתי כל מילה, ויכולתי לשיר בקולי קולות מבלי להפריע לגברים. נדמה לי שהתכוונתי אז בתפילה יותר מאי פעם. ואכן, היה על מה להתפלל ולמה לייחל.

ואני רואה בעיני רוחי את יום הכיפורים הבא. את הכהן הגדול בתפארתו, יוצא מבית קודשי הקדשים וזהר בטהרתו, ואת השעיר המשתלח עובר ממש סמוך אלינו בדרכו לעזאזל, כשאנחנו משתכנים בישיבת בית אורות שעל הר הצופים ההולכת ונבנית. נחכה לו בכל יום שיבוא. ●

איור: עדי דוד

ילדתי את בן הזקונים כמה שעות לפני כניסת החג. למחרת ירדתי למניין היידי של ביה"ח, ושם חבורת אנשים מכובדים עם כובעים לבנים גבוהים ומשונים שרו במקלה "אשמנו, בגדנו" במנגינה עליזה להפליא. לפני הצום עבר ד"ר רוטשילד ז"ל, מייסד ומנהל ביה"ח, והכריז בקול רועם במבטא יקי מודגש: "יולדות יקרות, אני מבקש שתאכלנה ארוחת חג ותברכנה יעלה ויבוא"

פרס ורבין בבית הכנסת. את יום הכיפורים ההוא בוודאי זוכר כל מי שנמצא לפחות בעשור השישי לחייו. עליתי ארצה עם משפחתי בחודש תמוז תשל"ד, ישר למעון העולים בית מילמן ברמת אביב. אגב, המבנה הזה משמש היום כבית חב"ד שליך האוניברסיטה בתל אביב. התרגשתי מאוד כשהוזמנתי לפני כמה שנים להרצות לפני סטודנטים לרפואה בתל אביב בקורס על המסורת היהודית, והכתובת בתחתית ההזמנה הייתה לא אחרת מ"בית מילמן, רמת אביב".

אז, בשנת תשל"ד, התפללנו בחדר ליד הלובי ששימש כבית כנסת, ופתאום נשמעה אזעקה מוזרה ומפחידה. מתוך אינסטינקט חיפשתי את אחי הקטן, שהיה אז בן חצי שנה, וטסתי איתו למקלט. לא הכרתי מציאות של מלחמות, ומעולם לא שמעתי אזעקה שכזאת. בימי ילדותי בניו יורק מלחמת וייטנאם לא ירדה מכותרות החדשות, אבל היא התרחשה כרחוק מזרח ממערב מאיתנו. זאת הייתה תחילתה של תקופה אפלה (תרתי משמע - היו האפלות כמעט בכל יום) עם הרבה עצב ותוגה באוויר, ואני רק רציתי לשמוח בארץ הטובה שזכינו להגיע אליה. באותה מלחמה היה מי שעמד על המושמר בחולות סיני - הלא הוא האיש שלי, שעוד לא זכיתי להכיר.

בהמשך היו ימי הכיפור בבית שלנו ברמת אביב. אפילו שם, בימים ההם, לפני הגרעינים התורניים, הרחובות היו ריקים מתנועת כלי רכב, אנשים נהרו לבתי הכנסת, ורק אופניים שטו במרחב. גם השכנים יצחק רבין ואשתו לאה, שמעון פרס ועוד אנשים חשובים מהשכונה, הגיעו לתפילה. אשריכם ישראל.

כשהחזן קיבל סחרחורת. את יום הכיפורים הראשון כזוג צעיר חגגנו בירושלים. זה לא היה מתוכנן. גרנו בישיבת הר עציון והתארגנו לחג. הייתי בתחילת ההיריון הראשון, וממש לפני הסעודה המפסקת, כאשר השולחן ערוך והתבשילים מדיפים ריח ניחוח, התחלתי להרגיש כאבי בטן עזים. בעלי ניגש לרב עמיטל זצ"ל, שגר קומה מעלינו, לשאול אותו מה לעשות, והוא פסק שיש לסוּע מיד לבית החולים. וכך נסענו במהירות הבזק, חולפים ליד קבר רחל שבבית לחם בואכה ירושלימה, כשהשקיעה מתקרבת. כאבי הבטן העזים שכנו באמצע הדרך, אבל לא היה אפשר כבר לחזור. הגענו עם שקיעה לרובע המוסלמי, לישיבת עטרת כהנים. וכך, בשכיבה על הספה בסלון של משפחת הרב יוסי ורעיה כהן, נשמעה התפילה מהחלון בצלילות - בדיוק כמו ביום הכיפורים בתקופת הקורונה, שבה מחלון המרפסת בקעה תפילת החצרות.

והיה יום כיפור בישיבת הר עציון בשנה שלאחר מכן. כבר היה לי תינוק חמוד וטוב לב, והתפללתי בעזרת הנשים היפה והמרווחת מעל היכל הישיבה, כולה מרופדת בשטיחים, ואפילו עם פינה בקצה שהתאימה להנקה. התפילות המרגשות והרב ליכטנשטיין הכורע ב"עלינו לשבח" מלוא קומתו הגבוהה על רצפת ההיכל כשהוא פושט את ידיו ורגליו, הותירו רושם עצום בנפשי.

בהמשך היו לנו הרבה ימי כיפור בישיבת שעלבים. פעמים רבות נקראתי לסייע לאישה שהתעלפה. פעם, באמצע מוסף של יום הכיפורים, שליח הציבור, שהיה אחד מרבני הישיבה, השתתק. הצצתי מעבר למחיצה, והנה אני רואה שהרב החזן נכראה חש ברע. מיד ירדתי למטה לחדר הר"מים. הרב היה

אני ניצלתי בזכותה!

מי הילד שינצל בזכותכם?

בימים בהם אנו מבקשים "זכרנו לחיים"
אפרת יוצאת בקמפיין להצלת חיים

כל תרומה - משמעותה עוד ילד שיכול לגדול!
ועוד אמא שבוחרת בחיים!

גולן אזולאי,
שחקן יוצר וזמר

קנו לכם
זכות ליום הדין
והצילו ילד!

לתרומות:

02-5454500

מאפשרים לבחור חיים!
אגודה למתן יעוץ וסיוע לנשים הרות במצוקה (ע"ר)
מס' 580009363 | מוכר לזיכוי לפי סעיף 46 לפקודת מס הכנסה

אפרת

"כשאני מתחילה לחשוב על
מה יהיה עם הילדה וכמה
זה נורא לגדול בלי אבא
בבית, בלי אחים קטנים, אני
מתרסקת". אוריין בן אוליאל

"האינטרס שלהם היה למצוא מתנחל שעשה את זה"

למרות שלושה מאסרי עולם
שנגזרו על בעלה עמירם,
אוריין בן אוליאל
ממשיכה לעמוד לימינו,
והאופציה של פרידה ממנו
לא עולה בדעתה.
היא חוזרת וטוענת שבעלה
היה לצידה בבית בליל ההצתה בדומא,
קובלת על תנאי מאסרו הקשים,
משתפת ברגע שבו הסביר לה
כיצד נשבר בחקירה תחת עינויים,
ומבטיחה להיות חזקה
גם למען בתם בת השבע,
שרק לאחרונה הותר לאביה
לחבקה בעת פגישותיהם הנדירות
הדס צורי // צילום: הלל פלג

"הוא סיפר לי שלא הייתה לו ברירה אלא להודות: 'רק רציתי שיניחו לי', אמר". המחאה נגד עיני עצורי דומא

בעמירם, פוגשת אנשים, מתייעצת ומנסה לחשוב מה עוד אפשר לעשות למענו. "אני משתדלת להימנע מלחשוב מה יהיה בעתיד ולהאמין שהכול יתהפך לטובה. כשאני מתחילה לחשוב על מה יהיה עם הילדה וכמה זה נורא לגדול בלי אבא בבית, בלי אחים קטנים, אני מתרסקת. אני משתדלת לחשוב שהכול לטובה וה' יעזור, ואז אני מצליחה לתפקד טוב יותר".

מה עם ההורים של עמירם? הם לא מתראיינים בכלל.

"הם שבורים. הם קיבלו קשה את דחיית הערעור כי מאוד ציפו שהוא יתקבל בעליון", מסבירה אוריין בצער. "ההורים שלו הם אנשים שקטים ומופנמים ובוחרים שלא לצאת לתקשורת, זו הבחירה שלהם. אני בעד שהם יצאו ויגידו את מה שיש להם להגיד", היא מודה, "כי הכי קל למדינה כשהמשפחה יושבת בשקט ונותנת לעוולות להתרחש בחושך".

על מנת לממן את הוצאות המשפט נפתח פרויקט 'הדסטארט' עבור בן אוליאל, שזכה להיענות עצומה: "גייסנו 1,400,000 שקלים - הרבה מעבר למה שציפינו. זה ממש חימם את הלב", היא אומרת, ומספרת שהיא מוצפת באהדה ובתמיכה של עם ישראל: "אנשים כל הזמן שואלים איך אפשר לעזור, שולחים מתנות לילדה בחגים, קהילות שולחות לי חבילות. זה מאוד מרגש ונותן כוח. עם ישראל מחזיק אותנו. אומרים עליו בכל יום שבעה ספרי תהילים. זה נכנס ישר ללב וזו מתנה".

"העדויות לטובתו לא זכו להתייחסות"

הרשעתו של בן אוליאל התבססה על הודאתו במעשה, לאחר שעבר עינויים על ידי חוקרי השב"כ. שופטי בית המשפט העליון קבעו כי ההודאה שהושגה מיד לאחר העינויים אינה קבילה, אולם השחזור וההודאה שניתנו כ־36 שעות לאחר מכן, כשבן אוליאל עדיין נתון במעצר בידי אותם חוקרים ואיום העינויים עדיין מרחף מעל לראשו - קבילים.

"השופטים פשוט נתנו כאן אישור לשב"כ להוציא מאנשים הודאות בעינויים", אומרת אוריין. "הוא כל כך פחד שיחזרו לענות אותו, שכמוכן שהוא אמר

צמודה לילדה רוב שעות היום, משתדלת שתהיה לה שגרה. "חשוב לי להרגיע אותה, שתראה אותי שמחה ושלא תראה אותי בזמני המשבר. בכל פעם שאני מדברת על המשפט או מזכירה עורכי דין היא נכנסת לסטres וללחץ". על דחיית הערעור היא הייתה חייבת לספר לבתה, שראתה אותה מתייפחת בבוקר של קבלת ההודעה. "למרות הכול היא ילדה גיבורה, ועם כמה שהיא סובלת, היא ילדה שמחה". מלכות הדסה לומדת בבית הספר בית יעקב של חסידות ברסלב. "היא מקבלת הרבה תמיכה בבית הספר", מעידה אוריין. "כשהמנהלת שמעה את הסיפור שלנו היא הודעוה מאוד והיא משתדלת לסייע במה שרק אפשר".

לאוריין, המתגוררת בירושלים כיום, יש סביבה תומכת של חברות ומשפחה. לפני החופש הגדול היא עבדה במתן שיעורי תגבור בקריאה לילדות. "זה עשה לי טוב. אני רוצה לחזור לזה, אבל עוד לא הצלחתי להתארגן לכך". היא כל הזמן עסוקה

"היו אישי ציבור שניסו לדבר עם השב"ס על התנאים של עמירם, אבל ברגע שמדובר באסיר ביטחוני, כולם נאלמים דום. יש סביבה תומכת של חברות ומשפחה. לפני החופש הגדול היא עבדה במתן שיעורי תגבור בקריאה לילדות. "זה עשה לי טוב. אני רוצה לחזור לזה, אבל עוד לא הצלחתי להתארגן לכך". היא כל הזמן עסוקה

אני לא מבינה איך אסירים ביטחוניים ערבים עם הרבה דם יהודי על הידיים מסתובבים חופשי באגף, יש להם טלפונים, תפילות ביחד, שייחים שבאים אליהם. עם הערבים הם לא מתעסקים"

של השופטת ילדה - הדין נדחה בחודש, לתובעת היה עניין אישי אחר - הדיונים נדחו בעוד חודש. מבחינתם אין כאן בן אדם, אלא אובייקט בלבד". על דחיית ערעורו בעליון בן אוליאל שמע מאסיר אחר בכלא. איש לא טרח להודיע לו על כך, ואף לא אישרו לבני משפחתו להתקשר אליו ולבשר לו. "ביקשנו שיחת טלפון דחופה כדי שייתנו לנו להודיע לו, ועד היום לא אישרו את זה".

איך הוא הגיב לדחיית ערעורו?

"הוא לא נפל מזה, למרות האכזבה. הוא אמר לי: 'אמרת לי שאין מה לסמוך עליהם. הקב"ה יוציא אותי. אל תתלי בהם תקוות, אל תאמיני בהם'. הוא חזק אותי בסיפורי צדיקים. עמירם מוחזק בתנאים נוראיים אבל הוא נאחז בתורה ובאמונה, אחרת היה משתגע. הוא פשוט יושב כל היום ולומד". בן אוליאל עבר גם התקפים של חרדות ופוסט־טראומה בכלא אחרי העינויים הקשים שעבר. בני משפחתו ביקשו שיוכל לשוחח עם פסיכולוג והבקשה לא אושרה.

בתקופת החגים עמירם לא יזכה למניינים או לסעודות חג. בשופר הוא תוקע לבד בתאו. הוא מורשה להחזיק ברשותו רק שני סטים של חולצה ומכנסיים. בחול המועד הוא לא מכבס, ואינו מורשה לקבל בגדים נוספים.

מה עם חברי כנסת ואנשי ציבור? מישוהו מסייע לך במאבק?

"היו כמה שניסו לדבר עם השב"ס, אבל ברגע שמדובר באסיר ביטחוני, ברגע שאומרים שב"כ - כולם נאלמים דום. אף אחד לא מעז לומר משהו נגד השב"כ. אני לא מבינה איך אסירים ביטחוניים ערבים עם הרבה דם יהודי על הידיים מסתובבים חופשי באגף, יש להם טלפונים, תפילות ביחד, שייחים שבאים אליהם. עם הערבים הם לא מתעסקים". המשפחה לא מתכוונת לוותר על המאבק, והם מתכננים כעת להגיש בקשה לדיון מורחב בערעור בבג"ץ.

"לפעמים היא בוכה: מה עם אבא?"

איך את מסתדרת?

"אני משתדלת להתחזק באמונה. אנחנו לא מבינים חשבונות שמיים. אני מאמינה שה' יתן הכול לטובה", היא אומרת. "אני עוברת תקופות קשות מאוד, יש תקופות שאני נמצאת באמונה ובזמנים אחרים אני שבורה לגמרי". בתקופות מסוימות היא סובלת מדיכאון ומהתקפי חרדה: "לפני שעמירם נעצר הייתי אדם מאוזן מבחינה נפשית. לא ידעתי מה זה חרדות, ולכן כשהייתי את זה לראשונה נורא נבהלתי, לא הבנתי מה עובר עליי. הייתי בטוחה שאני הולכת למות, הגוף התחיל לרעוד. היו תקופות שהייתי בדיכאון והרגשתי זוועה, התקשיתי מאוד לתפקד. פסיכולוגית ממרפאת 'מרחב' ליוותה אותי ועכשיו אני מרגישה הרבה יותר טוב ברוך ה'.

"אני מאוד משתדלת להרים את עצמי בשביל הילדה, שגם ככה מאוד קשה לה. היא לא מבינה למה היא לא יכולה לגדול עם אבא, למה אין לה אחים ואחיות, למה היא שונה מכולם. לפעמים היא פתאום מתחילה לבכות, 'מה עם אבא? אני רוצה שאבא יהיה בבית', ואין לי איך לענות לה. אני מספרת לה על יוסף הצדיק שישב בכלא 12 שנה, על שלום רובשקין, האסיר התב"ד ששוחזר מהכלא האמריקני, והיא מבקשת לשמוע את הסיפורים שוב ושוב".

בחגים הן מתארחות אצל חברות של אוריין או נוסעות למשפחה. "כבר התרגלתי שזה רק שתינו, כי בשבתות אנחנו הרבה בבית, אבל חשוב לי, בשביל הילדה, שבחגים לא נהיה לבד". היא

אוריין בן אוליאל מגיעה לריאיון שקבענו במשרדי ארגון 'חוננו' בירושלים לבושה כחרדית אדוקה, עטופה בשאל שחור לצורך הקפדה על צניעות. הדמעות שוכנות בעיניה תדיר, רק מחכות לפרוץ החוצה. אני מהרהרת בכך שמלבד הצניעות, אולי השאל הגדול גם נותן לה ביטחון והגנה מפני המציאות החיצונית ומפחי הנפש שהיא חווה שוב ושוב.

במהלך הריאיון שמגולל את הסיפור הבלתי נתפס שהפך להיות חייה, אני מרהיבה עוז ושואלת: חשבת פעם לוותר על עמירם? להתגרש ולהמשיך בחיך?

"מה פתאום? לנטוש אותו ככה?" היא מופתעת מהשאלה. "אני לא עוזבת את בעלי, אנחנו ביחד באש ובמים".

גם הוא לא מעלה את האפשרות הזו בפנייך? ממש לא. אנחנו יחד".

שבע שנים בלי לחבק את הילדה

בעלה של אוריין, עמירם בן אוליאל, הורשע בהצתה בזון של בית בכפר דומא, וברצח של אב, אם ותינוק - סעד, ריהאם ועלי דוואבשה. בנם בן הארבע, אחמד, נפצע קשה. בן אוליאל נשפט לשלושה מאסרי עולם. לפני כחודש פורסם כי ערעורו לבית המשפט העליון נדחה והעונש הושאר על כנו.

בן אוליאל יושב בכלא בתנאי המאסר הקשים ביותר בישראל: הוא נמצא לבדו בתא, אינו מורשה לראות אנשים במשך כל שעות היממה, וגם כשהוא יוצא לחצר לזמן קצר, הוא לבדו. על אף היותו שומר מצוות, הוא אינו מורשה להתפלל במניין, אפילו לא ביום הכיפורים. עמירם אינו יוצא לחופשות ואינו זכאי לשיחות טלפון. לאחרונה התירו לו ללמוד שעה בשבוע עם אסיר נוסף.

אוריין מורשית לבקרו פעם בשבועיים 45 דקות בלבד, כשמחיצה מפרידה ביניהם. בתו הקטנה, מלכות הדסה, שהייתה בת פחות משנה כשאביה נעצר לראשונה, היא כיום תלמידת כיתה ב'. רק לאחרונה, בשל לחץ תקשורתי, הרשו לה לעבור את המחיצה ולשהות עם אביה בקרבה פיזית. את מניעת הקשר הפיזי בין עמירם לבתו הגדירו בשב"ס כ"טעות", טעות שנמשכה במשך שנים. "סוף סוף יש לה אבא: הוא יכול לחבק ולנשק אותה, לשחק איתה. הם משחקים יחד תופסת בשני המטר שיש להם שם", מחייכת אוריין.

בן אוליאל אינו זכאי להתייחדויות עם אשתו. בזמן מגפת הקורונה משפחתו לא ראתה אותו במשך חודשים. "בתחילת המגפה הוא היה יכול להתקשר ולדבר איתנו בטלפון, אך בשלב מסוים נזכרו בשב"ס שלא כתוב להם שהוא זכאי לטלפונים וגם זה נפסק. הילדה שלי הייתה מתעוררת באמצע הלילה בתקופה ההיא וצורחת: 'אבא! מה קרה לאבא?!' הקלטתי אותה בוכה כדי שיבינו כמה היא סובלת, אבל זה לא עניין אותם. אפילו ליגאל עמיר יש תנאים טובים יותר משל עמירם", היא אומרת. "יש לו התייחדויות, טלפונים, ביקורים פתוחים, והוא כבר לא בבידוד. "האסירים הביטחוניים הערבים מקבלים את התנאים הטובים ביותר בכלא הישראלי, ואילו עמירם, שבמדינות אחרות הודאתו הייתה נפסלת, וכתב האישום נגדו מלא בסתירות שמביאות להרבה מעבר לספק סביר - משולל כל זכות אורח בסיסית. גם את המשפט במחוזי משכו לאורך חודשים ושנים. בן אדם יושב בכלא וממתין לדעת מה יעלה בגורלו וזה פשוט לא עניין אותם: הבת

צילום: אוליבר פיטוסי, פלאש 90

נטען כי עמירם יצא מהבית ב־23:00 בלילה. מהעדות שלי על כך שהיינו יחד כל הלילה הם התעלמו. בנוסף, הדלת של המשאית שלנו הרעישו מאוד", אומרת אוריין, "לא היה סיכוי שהוא יוכל לצאת בלי שאני והתינוקת נתעורר, וזה דבר שהיה אפשר לאמת בקלות".

בשחזור תיאור עמירם מסע שבו הלך לבדו מעל לשעה עד לכפר דומא, הצליח לאתר שני בתים שאבחנו כמיושבים, למצוא בהם חלונות ולהשליך פנימה בקבוקי תבערה, לרסס שתי כתובות גרפיטי שונות ולחזור הביתה ברגל מבלי שאיש יבחין בו. לא נמצאה שום הוכחה פורנוגרפית למסע הזה: התיק אשר בכתב האישום נטען שהיה איתו, ובו בקבוקי התבערה, מציג וגפרורים, כפפות וספריי לריסוס הכתובות – לא נמצא מעולם. עמירם טען כי שרף את התיק. בסרט של השחזור הגיע צוות גדול של שוטרים כדי לחפש את שאריות התיק שנשרף ועדות לכך שמשוהו אכן נשרף בשטח, אך הם לא מצאו דבר. כתובות הגרפיטי שרוססו על ידי בן אוליאל על פי כתב האישום, פוענחו על ידי גרפולוגית מטעם ההגנה, וזו קבעה כי מדובר בשני כתבי יד שונים שאף אחד מהם אינו של עמירם. גם שתי טביעות נעליים שנמצאו בזירה לא היו שלו.

מדוע לא נתנו משקל לעדותך?

"לפני שהוצאו מעמירם ההודאות ברצח, הוא היה עצור במשך 17 יום, ללא זכות לראות עורך דין או לדרב עם בני המשפחה. בהתחלה לא ידענו בכלל למה עצרו אותו. איתמר בן גביר, עורך הדין שלנו אז, אמר לשב"כ: 'אם עמירם עצור בחשד להצתה בדומא – אוריין רוצה להעיד. היא הייתה איתו כל הזמן', אבל הם לא נתנו לי להעיד עד שהוציאו ממנו את ההודאה. הם גם אמרו לנו שעמירם לא נמצא בחקירת צורך, כלומר לא עובר עינויים. כנראה שאחר כך הם לא הצליחו להשיג את התוצאות שרצו, אז התעורר אצלם צורך מאוד גדול לענות אותו", היא נאנחת. "דק אחרי שהם אמרו לנו שהם מגישים הצהרת תובע איתמר שאל איך הם יכולים להגיש כתב אישום בלי לגבות ממני עדות, ואז, כדי לסמן ו, הם גבו ממני את העדות. שעתיים אחר כך הם כבר הגישו הצהרת תובע. הם לא זימנו לעדות אף אחת מעדות הראייה – החברות שראו אותי בלי הילדה. זה לא עניין אותם. הם טענו שהוא כבר הודה וזה סותר ממצאים אחרים".

שני לילות של עינויים עבר עמירם בן אוליאל במרתפי השב"כ, שני לילות שהגיעו לאחר ימים רבים של חקירות ארוכות, מניעת שינה, וניתוק מכל מגע עם העולם החיצוני.

צילום: יונית זינדל, פלאש 90

"אני לא עוזבת את בעלי, אנחנו ביחד באש ובמים". עמירם בן אוליאל בבית המשפט

"הסנגוריה הציבורית ביקשה להצטרף לדיון כידיד בית המשפט, וגם הוועד נגד עינויים, ולא נתנו להם. גם פרופסורים שכתבו מחקרים על הדרכים שבהן משתילים לאדם סיפור בחקירה כדי שיעיד מה שרוצים החוקרים. לא הורשו להשתתף בדיון. אפילו אותנו הוציאו בסוף. הם מבינים שהמשפט הזה בעייתי והם רוצים להרחיק אותו מעיני הציבור"

מה כללו העינויים?

"הם קשרו אותו לכיסא כשהידיים והרגליים קשורות יחד מתחת לכיסא, והראש כמעט נוגע ברצפה. הם הרביצו לו, ירקו עליו, בעטו בו וצרחו: 'אתה תדבר!' זה היה העינוי העיקרי שנמשך בכל פעם כששעות רצוף. בנוסף הם גם מתחו לו את הידיים לאחור והעמידו אותו בצורה שגרמה לו ליפול שוב ושוב על הגב. הוא ידע שהוא בידיהם ואין לו אף אחד שיכול לעזור. הוא סיפר לי שלא הייתה לו ברירה אלא להודות: 'דק רציני שיניחו לי', אמר. עורך הדין בן גביר הורשה לראות אותו רק לאחר שעונה והודה. הוא העיד שעמירם אמר לו בפגישה ההיא: 'טוב מותי מחיי'. הוא היה שבור לחלוטין, בגוף ובנפש".

עמירם היה קשור באיזושהי אופן לאלימות נגד ערבים, תג מחיר? הוא דיבר על להתנקם בהם?
"ממש לא. אני הייתי הרבה יותר תוססת ממנו. בפנינויים, כשהיו אומרים לנו לצאת מהבית, הוא תמיד היה נשמע להוראות ויוצא, ואני הייתי נשארת ולא מתפנה". בכתב האישום נטען כי מסמך בשם "מלכות הזדון" שבו נכתב שצריך להעלות את רף האלימות כלפי פלשתינים הוא הוכחה לקיומה של תשתית טרור יהודית, ולכן פענוח תיק דומא חיוני לא רק בפיצוץ אירוע עבר, אלא גם כדי להבין את התשתית ולמנוע אירועים כאלה בעתיד. חשוב לציין כי לא נמצאה שום עדות לכך שיש תשתית ארגונית כזו, וגם לא הוכח קשר כלשהו בין עמירם בן אוליאל לאותו מסמך, שעל פי כתב האישום קרא לעליית מדרגה באלימות של תג מחיר – מפגיעות ברכוש לפגיעות בנפש. על סמך המסמך ההוא הצדיקו בשב"כ את העינויים.

"החוקרים הובילו את עמירם בשחזור"

אוריין סבורה שלמדינת ישראל היה עניין להאשים ברצח מיישהו מההתיישבות, להראות שמתנחלים ביצעו את ההצתה, אף שהעובדות אומרות אחרת. "היו שם הצתות לפני אותו לילה ולאחריו שלא נחקרו כלל. ביום האוכרה השני של ריאם דוואבשה, רצחו קרוב משפחה שלה. יש שם סכסוך משפחתי אלים שמתעלמים ממנו ולא חוקרים אותו".

למה לדעתך יש למדינה אינטרס להגיד שיהודים אשמים ברצח?

"כי כבר באותו בוקר בוגי יעלון יצא לתקשורת ואמר 'אנחנו יודעים מי עשה את זה, אלה יהודים' ונתניהו נתן נאום באו"ם ואמר 'אנחנו יודעים מי עשה את זה, נשים אותו בשלושה מאסרי עולם'. אחרי הצהרות כאלה, הם לא יכלו לצאת מהתיק הזה בלי הרשעה של מתיישב כלשהו. הרי אם פוליטיקאים יוצאים לתקשורת ומצהירים

הצהרות – כל המערכת מחויבת להביא קבלות כדי להצדיק את האמירות.

"הם האשימו את בעלי בכול והתעלמו מהעדות שלי, מחברותיי שיכלו להעיד לטובתנו, ומדברים כמו הצתות נוספות בכפר ועדויות נוספות של עדי ראייה שסיפרו סיפור אחר לחלוטין. הם האשימו אותו בכול כי האינטרס שלהם היה למצוא יהודי, מתנחל שעשה את זה".

לאילו "עדי ראייה שסיפרו סיפור אחר לחלוטין" את מתכוונת?

"מוחמד, הילד בן הארבע שניצל מהשריפה, סיפר שראה את המציתים נכנסים לבית אחרי ההצתה ומושכים את הוריו החוצה. היו עוד עדי ראייה שהעידו כי ראו את המציתים רוכנים מעל ההורים, ועדי ראייה שרדפו אחרי המציתים וראו אותם בורחים לרכב שהיה בזירה. הסבים של מוחמד דוואבשה אמרו בהתחלה שלא הגיוני שעמירם הוא זה שהצית. לאחר זמן מה הם התהפכו וטענו שהשתכנעו שזה הוא. כל ממצא שהעיד לטובתו של עמירם לא קיבל יחס. בשחזור שעמירם עשה, החוקרים הלכו לפניו ואמרו לו לאן צריך להגיע, מה להגיד ואיך לחזור על כל מה שהשתילו לו במהלך החקירות. המצלמה התמקדה בו כדי שלא יראו את החוקר שהולך לפניו ומנחה אותו. הוא גם טעה מספר פעמים בשחזור והם תיקנו אותו. מזועזע איך שהם מטאטאים את העוולות מתחת לשטיח. התפקיד שלהם הוא להציף ולתקן את העוולות, אבל הם רוצים להשתק את הביקורת. לא האמנתי שעוולות כאלה עוברות את המערכת בכזאת קלות".

הדיון בערעור של בן אוליאל בבית המשפט העליון התקיים בחודש אדר. השופטים אלרון, עמית ושוחט ישבו בהרכב. השופט גיל הנדל, הידוע כמי שהופך פסקי דין כאשר יש פגיעה חמורה בזכויות אדם, היה אמור להיות בהרכב, אך הוחלף. אוריין סבורה שהחלפתו לא הייתה מקרית. "שלושת השופטים היו בדעה אחת. הם לא נכנסו לחקר האמת אלא ניסו להכשיר את השרץ, את ההודאה שנגבתה בעינויים, על ידי פלפולים משפטיים", היא אומרת. את בן אוליאל ייצגו עורכי הדין אביגדור פלדמן ויהושע רזניק. "הסנגוריה הציבורית ביקשה להצטרף לדיון כידיד בית המשפט, וגם הוועד נגד עינויים, ולא נתנו להם. גם פרופסורים שכתבו מחקרים על הדרכים שבהן משתילים לאדם סיפור בחקירה כדי שיעיד מה שרוצים החוקרים לא הורשו להשתתף בדיון. אפילו אותנו הוציאו בסוף. הם מבינים שהמשפט הזה בעייתי והם רוצים להרחיק אותו מעיני הציבור".

האופק עבור אוריין, בעלה ובתה לא מבטיח כרגע סוף אופטימי מדי, אבל שלושתם אינם מוותרים על האמונה שמחזיקה אותם גם לנוכח מאבק שנראה בלתי אפשרי. "הקב"ה לא חייב לי כלום", היא אומרת. "הוא נתן לי ילדה, בעל, בריאות – זה לא מובן מאליו. אני מתפללת ומתחננת לה' שיהפוך את המצב הזה לטובה. אני משתדלת שלא לבוא בטענות ולזכור שיש אנשים שסובלים יותר, לא עלינו. כשאנחנו עוברים משבר, זה גורם לך לגלות רגישות כלפי אחרים, אתה נהיה אדם אחר. אני רואה גם טוב שצומח מזה, וגם עמירם משתדל לשמוח בכלא, לרקוד ולהודות לה', יחד עם התפילות והתקוות שבקרב נצא מאפלה לאור גדול".

משב"ס נמסר: "שב"ס מאפשר פולחן ואורח חיים דתי לכל אסיר במתקניו בהתאם להוראות הדין ולפקודות הרלוונטיות. האסיר קיבל לבקשתו קיטל לטובת התפילות בחגים, ובתא שלו יש שופר המשמש אותו בחודש אלול ובחגי תשרי. נציין כי טענותיו של האסיר השהוה באגף השמור נבחנו ונדחו לא פעם על ידי הערכאות המשפטיות השונות". ●

צילום: אוהד עומסי

התחלה // נולד וגדל בבאר שבע של שנות החמישים. "גדלתי במשפחה אשכנזית ממוצעת, עם עוד אח, אבל בלי כלבים".

אבא // חיים פוגל ז"ל. עבד לפרנסתו במפעלי סדום, ובשלב מסוים עבד כסוכן אספקה לקיוסקים וחנויות. "החבר הכי טוב שהיה לי. חלקתי איתו הכול, אני חב לו את העובדה שאני מה שאני. במקומות שהיה צריך להעמיד אותי על מקומי או לתת לי את הדחיפה והכיוון הנכון - הוא תמיד היה שם בשביל לעשות את זה. כשהתבגרנו שנינו, הפכנו להיות החברים הכי טובים, והוא חסר לי מאוד".

אמא // דיצה פוגל (85). "אחת הנשים הכי חזקות בפוליטיקה ובמציאות הישראלית. כבר לא מתניידת בכוחות עצמה, לצערי הרב. היא עברה ניתוח להחלפת ברך שלא הצליח ומאז מרותקת לכיסא גלגלים. חדה כתער, חכמה, ערנית. כשבאתי לספר לה שאני מצטרף לעולם הפוליטי, אמרה לי 'אם זה מה שאתה חושב שנכון לעשות - אני איתך'. זה היה אחד החיזוקים הכי חשובים שקיבלתי".

שובב ומבריק // "הייתי תלמיד מבריק, אבל השובבות גברה על היכולת להבליט את ההברקה. בשלב מסוים של חיי הצעירים, ההורים שלי העדיפו להרחיק אותי מהחברה שלדעתם עשויה להוביל אותי למקומות לא טובים, ועברתי לשנות התיכון לקבוצת כנרת".

חקלאות בקיבוץ // את לימודי התיכון עשה בקיבוץ בית ירח, בית הספר של הקיבוצניקים בעמק הירדן. "למרות כישורי הריאליים, נמשכתי ללמוד דווקא חקלאות. למדתי מיכון חקלאי ושאר הדברים שנוגעים לגידולי שדה". כשהגיע רגע הגיוס, נפרד מהקיבוץ וחזר להוריו בבאר שבע.

טס לתותחנים // בשנת 1975 התגייס לקורס טיס. אחרי עשרה חודשים הבינו מפקדיו כי מדובר בבחור מוכשר, אבל פחות מתאים להיות טייס. "כנראה שבצדק". חיפוש זריו אחרי המקום שבו ניתן להתקדם לקורס קצינים במהירות הוביל אותו לתותחנים: "חברים הבטיחו שיש שם קידום מהיר ויציאות טובות, אז הלכתי לתותחנים", שם התקדם והגיע לתפקיד מ"פ.

חותם קבע // מאז שעלה על מדים, החל מסלול שבו פעם בכמה שנים הוא מתפתה מחדש להמשיך לתרום למען המדינה וחותר קבע, "למעט פרק זמן שבו השתחררתי והלכתי ללמוד משפטים כדי לבדוק את ההתאמה שלי לעולם האקדמיה. אחרי שנתיים באוניברסיטת תל אביב בפקולטה למשפטים החלטתי לחזור לצה"ל, ובזה סיימתי את הקריירה המשפטית שלי".

בקרת איכות // אחרי סיום פרק המשפטנות התגייס מחדש לשירות קבע, היישר לתפקיד סמג"ד. משם, במשך כעשרים שנה - החל משנת 1981 עד 2003 - שירת בקבע במגוון תפקידים, ובהם מפקד קורס קצינים של חיל התותחנים ומפקד יחידה מיוחדת בשם 'קלע דוד'.

מנצחים באש // אחרי שהשתחרר, עלה אצלו הרעיון להקים מערך חדש בשלושת הפיקודים הצבאיים. "פניתי לאלוף יואב גלנט

צביקה פוגל

65

נשוי לענת, אב לשלושה, סב לארבעה

תושב משמר הירדן

מועמד רשימת הציונות הדתית לכנסת

את המשך קיומו של העם היהודי בישראל. לכל מי שמתבלבל ושכח: המדינה הזאת ניתנה לעם היהודי. אם נמשיך להפקיר את המשילות ולא לממש את הריבונות, יכול להיות שבעוד עשרים או שלושים שנה, הילדים והנכדים שלי כבר לא יהיו פה. אני מאוד רוצה להעניק להם את האפשרות לחיות במדינה קצת יותר בטוחה ממה שאבא שלי נתן לי".

יוצא מהכורסה // פרט להיותו יועץ ארגוני, ניהל מכללת הייטק במשך שנתיים, אבל בעיקר היה עסוק במשפחה ובעבודה על הדוקטורט. כל זאת עד לאחרונה. "בחרתי לצאת מהכורסה הנוחה של פרשן ביטחוני ולא להמשיך לסבול את אוזלת היד של המנהיגות הארצית. להצטרף למגרש הלא סימפטי אך מחייב שנקרא פוליטיקה, ולנסות לשנות מציאות שאין הכרח שנחיה בה".

בלי ספקות // הוא בחר להצטרף למפלגת עוצמה יהודית. "זה המקום שבו יכולתי להביא לידי ביטוי את מה שאני מאמין בו. בלי ספקות, בלי פשרות ובלי ויתורים - רעיונות חדים וברורים לאן אנחנו רוצים להביא את מדינת ישראל. היו לי הרבה מאוד

זוגיה. "המקום לא כולו פשע, אבל הפשע מנהל אותו, לצערי הרב". במהלך הקדנציה בוצע לא פעם ירי לעבר הלשכה שלו, ואף נשרף רכבו האישי. "אם תלך מחר לטובא זוגיה ותשאל אותם מתי היו חמש השנים הכי טובות שלהם, אני מהמר שיאמרו שאלו היה חמש השנים בהן הייתי ראש המועצה. הם הרגישו שיש מישהו שעובד בשבילם ולא בשביל חמולה מסוימת. מהילדים בבתי הספר ועד המבוגרים בבית גיל הזהב".

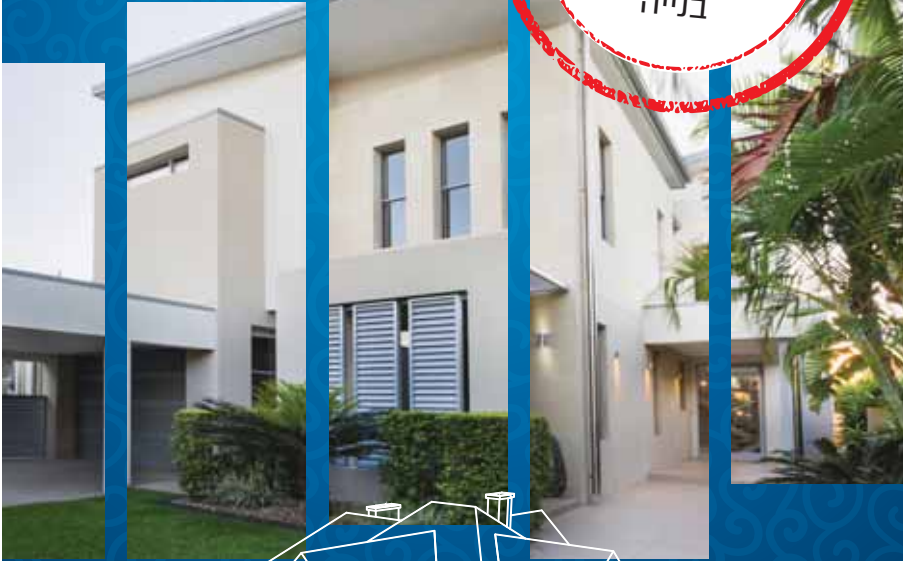
365 ימים בשנה // בשנים האחרונות הוא משמש בין השאר מפקד יחידת חילוץ גולן. "מאז שנת 2010 התנדבתי להצטרף לחבורה הנפלאה הזאת, אנשים ש־365 ימים בשנה, כולל יום כיפור, מוכנים לעזוב הכול כדי להציל חיים ולסייע לאנשים במצוקה".

פרשן מבוקש // ניסיונו הצבאי הרב, כמו גם המצב הביטחוני הרעוע בדרום, הפכו אותו לפרשן צבאי מבוקש בכלי התקשורת. "השתחררתי בדרגת תת־אלוף והייתי שותף בהרבה תהליכים של הכנות למלחמה והכרת האויב. תמיד חשבתי שאנחנו לא תמיד באמת מנצלים את צדקתנו ואת כוחנו כדי להבטיח

והצעתי לו להקים את 'מרכז האש הפיקודי', דהיינו לקחת את כל אמצעי האש הקיימים, נשק קל וטנקים - ולרכז אותם יחד למקום אחד שאפשר להפעיל אותם, בצורה מותאמת לאויב ולמשימה. גלנט הרים את הכפפה. חזרתי למילואים בתנאי קבע למשך חצי שנה. ייסדנו את מרכז האש, ומאז אנחנו מנצחים רק באש. זה היה כל כך טוב עד שבעצם שכחו שצריך להמשיך לפתח את המאמצים הקרקעיים ביבשה, ובמקום זה מתרכזים רק באש".

מטמיע עתיד // בתור יועץ ארגוני בהשכלתו, בעל תואר שני בתחום, עבד כיועץ ארגוני לרשויות ולמפעלים גדולים. "תרמתי את יכולותיי בעיקר בתחום של הטמעת שינויים בארגונים שרוצים להקדים את העתיד, כולל עבודה בתור פרויקטור אצל חלק מהרשויות שעבדתי איתן". בשלב מסוים החליטה משפחתו לעזוב את הדרום ולהתמקם בצפון הארץ.

ראש הכפר // זמן קצר אחרי המעבר לצפון פנה אליו שר הפנים דאז מאיר שטרית והציע לו להיות ראש מועצה ממונה. כך במשך חמש שנים שימש בתפקיד ראש מועצת טובא

טיט ותבן גמר בנייה

שיקום מעטפת חיצונית של בתים פרטיים וביניינים

טיט ותבן גמר גאה להוביל

את תחום שיקום החוץ

ומציעה שירותים ייחודיים כגון -

- שימוש בטיח אבקתי טהור דוחה מים מיסטר פיקס.
- שימוש במכונות טיח מגרמניה
- שימוש במכונות קילוף טיח מאנגליה
- ציפוי שליכט צבעוני נירלט בלבד.
- חומרי גלם ואיטום מגרמניה, איטליה.

בנוסף אנחנו מציעים

צביעה חיצונית בצבע משוריין דוחה ט

טיח ושליכת צבעוני.

איטום מרפסות

איטום ספי שיס ואבן טבעית בסילר

שיקום בטון שיקום פרגולות

ריצוף חוץ.

לפרטים: 0542118393

יוסף ארנפלד

yosefpr@gmail.com

במגרש הביתי

בוקר טוב

קם יחסית מוקדם, כדי לנצל את השעות
היפות של הבוקר. "יוצא יחד עם אשתי
להליכה של שלושה קילומטרים. אם
אני לבד, אני מצרף לכך גם אימון בחדר
כושר. מיד אחר כך מטפח את הגינה
ואת עצי הפרי בבוסתן שלנו. במקביל
מנהל את יחידת החילוף - דבר שגזול
ממני לא מעט, ויוצא לפחות לחילוף
אחד או שניים. בשנה האחרונה משקיע
הרבה בכתיבת הצעת המחקר לעבודת
הדוקטורט, קורא, לומד ומנסה להכחיס".

השבת י"א

”מהרגע שמגיע הריח של יום שישי בבוקר ועד מוצאי שבת - הזמן שלי מוקדש למשפחה. מהיום שהכרתי את אשתי ועד עצם היום הזה, ביום שישי אחרי ההליכה אנחנו אוכלים ארוחת בוקר, מתכוננים לשבת, מארחים את הילדים והנכדים, או נוסעים להתארח אצלם.”

פאלייט

"אוהב לשמוע מוזיקה בעברית. בעיקר יהודה פוליקר, יגאל בשן, זוהר ארגוב, כוורת. אני מכיר את כל המילים, אוהב מאוד לשיר, אך זייפן לא קטן".

צלויות לופת

”דמויות של מנהיגים. משה רבנו – הייתי רוצה להיפגש איתו ולהבין מה הניע אותו, וזן מהציווי האלוהי, לקחת את עם ישראל ולהוביל אותו. דוד בן-גוריון – אנתנו חבים לו המון. חבל שהמנהיגים של היום לא אמצים מספיק כדי לקבל החלטות כמו שהוא קיבל. וכמובן, אבא שלי.”

Sten

"מאוד הייתי רוצה לומר לנכדים שלי
משפט שאבא שלי אמר לילדים שלי
- שהם לא יצטרכו לשרת בצבא ונהיה
מספיק חזקים עד אז כדי לגרום לאויבים
שלנו להבין שהדרך היחידה לחיות
לציננו, היא לחיות בתנאים שלנו".

נפח 3' 1/2'

"נחשים. גם החיה וגם אנשים שמתנהגים כנחשים".

בשאהיה צול

“מאוד רוצה לא להשתנות, להישאר אני.
מקווה שאהיה מספיק חזק, גם בעולם
החדש שאני הולך להיכנס אליו, להישאר
מי שאני היום.”

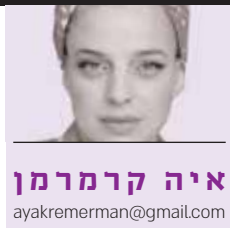

שיחות עם איתמר בן גביר, טלפונים לתוך הלילה, שיחות אישיות וקבוצתיות. התגלה לי שאיתמר שאני מכיר הוא לא איתמר שהתקשורת מנסה לצייר. שמח להיות חלק מהמשפחה הזאת שנקרא עוצמה יהודית. הייתי חייב לעצמי את הקדשת הזמן הזאת, לעשות קצת יותר ממה שעושים המנהיגים הנוכחיים וקצת יותר טוב."

החצי השני// ענת פוגל. השניים נישאו לאחר שנתיים של חברות. "בעלת עסק עצמאי, היא מלמדת את כל ילדי עם ישראל את סיפור הקמת המדינה דרך ריקודי עם". בנוסף, בשנים האחרונות הפכה להיות מדריכת טיולים. "חגגנו לא מזמן ארבעים שנות נישואין".

הנחת // שלושה בנים. ירון (40) נסע יחד עם אשתו לעשות תואר ראשון באוסטרליה ומאז הם שם. אמיר (36) מתגורר בקיבוץ אפיק ברמת הגולן. דור (33) הוא "אחד המצילים הטובים שיש בצפון".

אם זה לא היה המסלול! // "אני מניח שהייתי מרצה באוניברסיטה. העולם הזה משך אותי תמיד ומושך אותי עד היום". ●

איה קרמרמן
ayakremerman@gmail.com

אל תחכו ליום האחרון

כשאדם קרוב לנו נפטר, אנחנו מתמלאים תחושת החמצה על מה שלא הספקנו לומר. לכו כבר היום לאנשים שקרובים אליכם, וגם לאלה שהתרחקו, ושימו את הקשר ביניכם במקום הנכון בלב

שאני צריכה לעשות שינוי מהותי בהתנהגות שלי. אלו שעלה אצלי באינסטינקט צער עמוק על לכתם - אני צריכה להיות איתם יותר. לא לפספס הזדמנות לומר להם כמה אני אוהבת אותם, כמה משמעותיים הם בחיי. עליי לעשות מאמץ לבלות איתם, למרות העומס שלא מסתמן כהולך לפחות בקרוב. אמא שלי, אחותי, חברות משנים עברו - לכולן צלצלתי להגיד כמה אני אוהבת. כמה הן מופלאות ויקרות לי. אפילו לבעלי ולילדים, שאותם ברוך ה' אני רואה כל יום, קרצתי. שילכו תמידית, בשוככם ובקומם, בהרגשה שאני יודעת שזכיתי בהם. אסור לפספס רגע - לכו תגידו למי שאתם אוהבים. כל כך לאנשים שהרגשתי עם לכתם (המדומה) החמצה - אלו שפעם היו רחוקים, שחשבתי שאני חיה בשלום עם המרחק שנפער בינינו - גם איתם אני צריכה להשיב את הקשר. להתעניין בשלומם, להגיד תודה על החלק שלהם בחיי. אפילו שעבר זמן, אפילו שהתפצלו דרכינו. אם ברגע האמת אני מרגישה שפספסתי אותם, אסור לי לחכות אפילו יום אחד. הם צריכים לדעת את זה.

אלו שמעולם לא הכרתי - הם החמקמקים ביותר. על פניו, אין בכוחי לעשות דבר, אין לי דרך להשיב את הגלגל אחורה ולהכיר אותם רק כדי לאבד. נכון? לא. אולי האדם המדהים הזה (שאני עוד לא מכירה) נוסע לפניי בכביש? אולי הוא מבקש להקדים אותי בקופה? אולי כל מה שדרוש לאדם זה הוא חיוך, כדי לתת לו כוח, להרגיש לא לבד בעולם, לעשות לו את היום? אולי באמת כל ישראל אחים, ורק אם אכיר את האדם מולי אוהב אותו לנצח, אתאבל עליו תמיד. זה יכול להיות כל אחד מאיתנו, אז בואו נתנהג אחרת.

עם אלו שאני חשה שחסר לי סגיר איתם - זה הזמן לעשות אותו. למשל, יש לי חברה, או יותר נכון היתה לי, שיום אחד החליטה חד'צדדית להסיר ממני עוקב. ולא ברשתות. פשוט התפיידה מחיי. בלי שלום וברי' הסבר. בהתחלה חשבתי שעשיתי משהו. פשפשתי במעשיי שוב ושוב לא מצאתי. אחרי כמה ניסיונות כושלים בתקווה שהיא תענה לי, כתבתי לה הודעה שבה אני מתנצלת על משהו שעשיתי, אפילו שאני לא יודעת מה זה. אני בטוחה שהיא לא היתה נעלמת ככה ללא סיבה. נעניתי בהתעלמות. זה הציק לי. נורא. התגעגעתי. בכנות - עדיין מתגעגעתי. שוב כתבתי לה שאני מתגעגעתי, אני שוב מצטערת וגם כועסת. לא מתנהגים ככה. לפחות תסבירי. היא כתבה לי: וואי, עשית לי את היום. את חסרה לי ואני מתגעגעתי. רק מסיימת את יום העבודה ומתייחסת אלייך כמו שמגיע לך. עברו מאז שלושה חודשים. כנראה שהיא עובדת ממש הרבה. אבל מאותו יום, הלב שלי נח. שלם עם הסגיר שעשיתי ביני לבין עצמי. יש אנשים שההתרחקות ביניהם נובעת מכאסח, ריב, כעס הדדי. יש המון סיבות לכך שאנחנו לא רוצים אנשים מסוימים בחיינו. זה לא שהם רעים. הם פשוט השמן למים שלנו, או ההפך. יש אנשים שמערכת היחסים איתם מניבה כאב, או רצון תמידי להתנתק. אם עולה בלב שלכם תחושה כזו על אנשים מסוימים - זה הזמן להוציא אותם מהחיים. לא בכעס, לא במלחמת עולם שרק תכאיב לכולם. זה הזמן להוציא אותם מהחיים - עם סגיר ראוי, מלא סליחה.

לקראת יום הכיפורים, חשוב שננקה את הלוח, נותיר את הפגיעה מאחור, נשחרר אנשים מהכאב שגרמנו להם, נזדכך מהצער שהם גרמו לנו. כדי להגיע נקיים ליום כיפור, עם החברים שאין לנו חיבור איתם, צריך לשחרר. אנחנו צריכים לסלוח ולהמשיך הלאה, ולדבוק באנשים החשובים, שאליהם אנו מחוברים נכון. זו הדרך היחידה לבוא אל ה' בנקיות הלב. לעילוי נשמתה הטובה של מירב בת ששון וקלרה. ●

כתבתי לה שאני מתגעגעת, מצטערת וגם כועסת. לא מתנהגים ככה. לפחות תסבירי. היא כתבה לי: וואי, עשית לי את היום. את חסרה לי ואני מתגעגעתי. רק מסיימת את יום העבודה ומתייחסת אלייך כמו שמגיע לך. עברו מאז שלושה חודשים. כנראה שהיא עובדת ממש הרבה. אבל מאותו יום, הלב שלי נח

לפני כמה שבועות, בבוקר של יום ראשון, בין הפקק ברחוב מרדכי איש שלום לפקק בכנפי נשרים, עלתה במחשבתי תהייה מורבידית משהו: איך ארגיש אם אקבל בשורה שמישהו שאני מכירה נפטר, לא עלינו? לא הבנתי למה מחשבה כזאת נוראית מתגלגלת לראש שלי, הרי אין לי משאלת מוות על אף אחד בעולם. בערב של אותו יום קיבלתי, לצערי, את התשובה. הודעה שהחסירה יותר מפעימה אחת מליבי, הורידה יותר מדמעה אחת של צער: "בד"ה רעייתי האהובה מירב חיה בת קלרה הלכה הערב לבית עולמה". שמה היה שגור בפי מאז שחלתה, אך רציתי לקוות שה' שומע ומקבל תפילות. אפילו שמותר לאבא להגיד לא, לא האמנתי שבתוך שנה הוא יאסוף אליו שני חברים קרובים. ההודעה התקבלה אצלי בהלם עמוק והחזירה אותי לשאלה מהבוקר. עם מירבי התשובה פשוטה: אהבה, החמצה, געגוע. הטרוניה הלא פשוטה שהתעוררה שוב כלפי ה', על מה שנראה כאטימות לב. אבל מעל הכול צף הצער, על כך שלא התראינו המון זמן, על הקשר הקרוב שהמציאות מסמסה, על זה שלא הייתה לי הזדמנות לומר לה שוב שאני אוהבת, לנצח ולתמיד.

השיחה שנדחת לנצח

אומרים שיום כיפור אינו מכפר על עוונות שבין אדם לחברו עד שירצה את חברו. הפעם אני חושבת על חברים מהמילה חיבור. יש לנו כל מיני סוגי חיבור עם אנשים, ולכן כמה אפשרויות עולות לי לראש. אז מה יקרה אם יודיעו לכם שמישהו שאתם מכירים נפטר?

- 1. צער עמוק יעלה על הלב.** מדובר באדם אהוב עליכם, קרוב. גם אם ידעתם שהפרידה קרבה, הלב מתכווץ מהכאב ומההלם. זה אדם שחייכם שלובים בחייו באהבה. החוויות המשותפות, הצחוקים, הרגעים האינטימיים, הסודות והבדיחות משוחזרים שוב ושוב. כל אלו יצופו, יכאיבו עוד יותר. פצע חדש, שלא יתרפא בקרוב, נפער בלב.
- 2. תחושת החמצה.** מדובר באדם שפעם היה חלק משמעותי מהחיים, אבל כטבעם של קשרים, לפעמים קרובים ולפעמים מתרחקים, מתמסמסים בלי כעסים או ריב. פשוט התרחקות טבעית שהמציאות מזמנת. הרגש הראשון שיעלה יהיה - עשיתי טעות. לא הייתי צריכה לתת לחיים להיות חזקים מהקשר בינינו.
- 3. כאב לב מפתיע.** מדובר באדם שכלל לא הכרתם, ורק מלשמוע את הדברים שנאמרים עליו אחרי לכתו מפי אוהביו, נפתח ונשבר ליבכם סימולטנית. ככה מרגיש הלב של כולנו עם נפילתו של רס"ן בר פלח הי"ד.
- 4. הרגשת חוסר סגיר.** מה אם מדובר על אנשים שהיה לנו איתם תקל שהשאיר משהו לא פתור בסיום החיבור בינינו? אנחנו נוטים לדחות פעולות שלפעמים מאוחר מדי לעשות, בטוחים שהזמן עובד אצלנו. באחת המגירות האחוריות של המוח אנחנו מרגישים שהשאירו משהו פתוח. לא דחוף, נכון? נשלח הודעה מחר, נעשה שיחת פרידה מחרתיים. לפעמים משהו פתוח יישאר פתוח בליבנו, ללא האופציה להיסגר.

לאהוב את מי שלא מכירים

ההתמודדות הפיקטיבית עם לכתם של אנשים גרמה לי להבין

את מרגישה שהוא משדר לך: מתי תפסיקי כבר לדבר?

לחזור עליו בתשובה, אלא היא חלק מכח התשובה עצמו.

אני אסביר את כל העניין בתמצות שיובן: איציק, אתה נהגת עם לאה בחוסר סבלנות. עכשיו, אתה רוצה לשפר את האווירה בבית, אתה רוצה לשוב אליה.

חוסר סבלנות זה להפנות ללאה את הגב "תקשיבי, הדבר האחרון זה שאפשר להגיד עלי שאני מפנה אליה את הגב, אני כל הזמן עם הפנים אליה בודק מה אפשר עוד לעשות עבורה..."

"איציק, גם אם אתה עם הפנים מולה אתה עדיין מפנה אליה את הגב.

הפנים שלך מופנות לתוך עצמך, מתי יהיה לך את השקט שלך, את הנחת שלך, מתי תוכל להתפנות לתחומי העניין שלך....

אתה מרגיש שאתה חייב לתת לה את תשומת הלב הזו בשביל לשמור על יחסים תקינים אבל אתה נותן אותה בחוסר סבלנות.

תשובה, זה להחזיר את הפנים, להגיד: היא מעניינת אותי - להסביר פנים.

יכול להיות שבאמת עמדת עד עכשיו עם הפנים אליה, אבל היא ראתה את הגב שלך על הפרצוף וכעת אתה צריך להתעניין בה באמת"

"כן, אני הרבה פעמים מתעניין בה באמת... זה לא משהו שאני לא עושה...אבל אני לא מרגיש שזה הדדי ואז אני גם מתחיל להתרחק..." הגיב איציק

"חלק גדול מהסבלנות זה שכאשר אתה מתעניין באמת בלאה, לא בטוח שזה מיד יחזור אליך, לא בטוח שהתשובה תהיה מיד. אבל עשית מה שצריך, חזרת בתשובה. הסבלנות הראשונה זה להמתין בנחת לתגובה, לתת לדברים להבשיל, לתת לאמון לצמוח מחדש.

אתה צריך לבוא ולהגיד שמה שחשוב לך זה הקשר ולא הפירות, התוצאות והרווחים.

בהשראת החוברת "סבלנות זוגית" מאת הרב איתיאל גלעדי

את הרגשת פעם שאני מתעצבן או כועס כשאת מדברת איתי?" שוב התפרץ איציק "איציק, אתה בן אדם מאוד נחמד ששומר על סבר פנים יפות, אבל באיזהו מקום בלב אתה מרגיש חוסר סבלנות...בלב אתה מרגיש: מתי היא כבר תגמור לדבר....

בן אדם הגון לא אומר לאשתו בפנים מתי תגמרי כבר לדבר, הוא אפילו משתדל גם לא לשדר את זה ואפילו ממשיך לחייך, אבל המקום הזה בנפש שאומר: היה לי יותר טוב להיות עם עצמי בשקט, אני מתאמץ לא רק בשביל לצאת אל לאה ולדבר איתה אלא גם בשביל לשתוק איתה, בשביל להכיל את הנוכחות שלה - זה השורש הנעלם של הרע. הסברתי

"ובגלל זה הוא מתנהג אלי ככה? זה הסיבה?" שאלה לאה

"ההתנהגויות האלה של איציק אליך זה רק ענפים של השורש הזה.

כשיש תחושה של אחדות אמיתית - היא באה לידי ביטוי בהמון סבלנות והכלה.

ברגע שהסבלנות הזאת מתקלקלת, נהיה איזה מתח.

באיזה מקום, איציק מרגיש שקשה לו לסבול את הנוכחות שלך כשאת באה לספר לו משהו ואת מנגד מרגישה בעדינות את המקום שהוא משדר לך - 'מתי תפסיקי כבר לדבר?' - את מרגישה את חוסר ההכלה שלו.

מתוך זה, את מרגישה שאת לא באמת מעניינת אותו, עם עצמו יותר נח לו מאשר עם הביחד שלכם.

דבר זה מקלקל ומעכיר את האווירה הזוגית שלכם וזה ממשיך לחלחל הלאה:

בלי להגיד אף מילה, בלי לריב אפילו - האווירה הזו משפיעה על הילדים, על כל האוויר בבית.

בצורה פשוטה, ילד, על מנת לגדול מה שהוא צריך זה את הסובלנות הזו, את המקום שמכיל אותו, אוהב אותו ונותן לו לצמוח בנחת - בהכלה, כאשר אין את הסובלנות ואת ההכלה בין ההורים ממילא אין את זה גם בבית ודבר זה יוצר משקעים גם אצל הילדים"

"אז מה עושים?" שאלה לאה בלחץ "מה אני אמור לעשות?" שאל בחוסר נוחות איציק

"במובן מסוים אתה לא יכול לעשות את זה"

"מה? מה הכוונה? אז מה הפתרון?" שאל "אתה יכול לעשות תשובה, לחזור אל ה', אתה יכול לפנות אל ה' שיעזור לך לשים לב לדבר הזה ולהתחרט עליו.

ההרגשה שה' מוכן לקבל את התשובה שלנו, שה' הוא ארך אפיים, סבלן ומחכה שנחזור אליו.

ההרגשה הזאת מקבלים כשאתה עושה תשובה, זה הכח האלוקי למול את הלב ולפתוח אותו, להכיל משהו אחר.

הסבלנות עצמה, היא לא הדבר שצריך

התפרץ והתנהג בצורה רעה? היו לו איזה התנהגויות מקדימות שאת יכולה להצביע עליהם?" שאלתי אותה

"לא יודעת...אבל אני ממש זוכרת שהרגשתי...ממש הצלחתי להרגיש את כל האנרגיות השליליות בינינו לפני ההתפרצות שלו" ענתה

"לאה, את זיהית נכון את השורש הרע הפנימי בהתנהגות של איציק, רוב האנשים לא מזהים את התחושות הראשוניות האלה כי אפילו התוצאות הראשוניות נעלמות יחסית וקשה מאוד לשים עליהם את האצבע" עניתי לה

"לא הבנתי, איפה נמצא הרע הנעלם? איך אני אמור למצוא אותו?" שאל איציק בקוצר רוח

"הרע הנעלם נמצא בנפש ומגלים אותו דרך הפסוק - 'על כן יעזוב איש את אביו ואת אימו ודבק באשתו והיו לבשר אחד'.

הבעיה, שכל אחד מכם באיזה מקום בנפש מרגיש נפרד, לא מרגיש באמת אחד.

לך יש את המקום שלך, יש לך את האינטרסים שלך ואת ההתקטנות שלך.

תקשיב איציק, לא מדובר כאן בדבר בולט ובוטח שיש לו תוצאות של רע גלוי, אלא משהו מאוד סמוי בנפש.

אתה בן אדם שמקיים את מרבית חובותי בחיי הנישואין ורוב הזמן יש לך יחס טוב ללאה, אבל יש בכך איזה מקום פנימי שבא ואומר: אנחנו לא אחד, אנחנו שניים"

"אז מה קורה בגלל החשיבה הזאת?" שאלה לאה בסקרנות

"התוצאה הראשונה של זה היא קלקול של מידת הסבלנות.

זו המידה החשובה ביותר לבית בריא, סבלנות ארוכה, סבלנות שמכילה את הזולת, סבלנות שנותנת מקומות לתהליכים, לצמיחה ולהתפתחות.

כאשר איציק מרגיש שהוא לעצמו באנוכיות נסתרת, לא באנוכיות גסה וגלויה.

כלפי חוץ הוא נראה כאילו כל כולו עבורך לאה.

האנוכיות שלו אומרת שלאחר כל החשבון, כל ההשקעה והמאמץ, אחרי כל הביחד הזה שלכם כזוג - הוא נשאר לעצמו - הוא עדיין בתוך עצמו עושה חשבונות" הסברתי

"אני לא מבין איך זה יכול להיות? אני כל כך מכיל אותה, אני מדבר איתה כל כך הרבה, מקשיב לה בלי סוף..." התפרץ איציק

"אני אסביר לך איך זה עובד. אתה מרגיש צורך לשמור לעצמך על המקום העצמי, על המרחב האישי - למרות שאתה נותן מעצמך הרבה מאוד גם במעשים, בשיחות

ואפילו במחשבות על לאה....

אבל עם כל זאת, יש את המקום הכי פנימי שבו נח לך להיות לבד.

אתה צריך את המרחב שלך, את השקט וכאשר לאה פולשת לשם, אתה מתקפל ומרגיש חוסר סבלנות"

"אני לא מבין, אני חסר סבלנות אליך לאה?

"תגיד, אני לא מבין מה חסר לך? מה אני לא נותן לך?

רצית בית גדול יותר, קנינו וילה. רצית חופשות בחו"ל - קיבלת. אין משהו שאני לא קונה לך.

אנחנו כל שבוע יוצאים, מדברים, מבליים ביחד....מה הבעיה? מה חסר לך?" שאל בחוסר אונים איציק

"אלו הדברים הטובים שאתה עושה. מה עם הדברים הרעים?"

אתה שוכח שזרקת לי את כל כלי האיפור שהתעצבנת עלי? שדיברת בצורה בלתי נסלחת על אמא שלי? אתה מזלזל ביכולות ובאינטליגנציה שלי... שאני אמשיך???" הגיבה לאה בכעס

"לא הבנתי. כל הדברים האלה מוחקים את כל הדברים הטובים שעשית? אני לא מבין איך תמיד את מוחקת את כל מה שעשיתי עבורך בלי למצמץ" כעס איציק

"תקשיב איציק, יש דברים חיצוניים שחייבים לתקן אותם, אבל התיקון הפנימי החשוב ביותר הוא בנוגע לחוסר הסבלנות הנפשי שפעמים רבות הוא סמוי ולא מודע, מזהם את האויר והורס כל חלקה טובה בחיי הנישואין" עניתי לאיציק

"למה את מתכוונת חוסר סבלנות? יש משהו יותר סבלני ממני? אני סובל את כל השגעונות שלה כבר 02 שנה..." המשיך איציק.

"תתבוננו בפסוק שמתייחס בפירוש לעבודת התשובה - 'ומל יהוה אלהיך את לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך למען חייך"

כשאנחנו מדברים על תשובה בנישואין, ברור לך איציק שכל הדברים הרעים האלה שלא מדברת עליהם, הם דברים רעים ואתה מודע אליהם - ודאי שצריך לעשות עליהם תשובה, ודאי שכל אלה הם רע גלוי.

אבל אנחנו רוצים לעשות תשובה על השורש וצריך לחפש משהו פנימי ונעלם יותר, מה שנקרא בחסידות: "הרע הנעלם"

שנמצא במעמקי הלא מודע" התחלתי להסביר

"תראי, אני יודע שאמרתי דברים רעים, שעשיתי דברים שפגעו בלאה, אפילו מאוד פגעו בה.

אבל לא רציתי לפגוע בה.

זה הכל יצא לי מתוך כעס, אני אוהב אותה ואני לא רוצה שהיא תסבול ותהיה עצובה.

אם הייתי רוצה שהיא תסבול ותהיה עצובה למה שאני אקדיש לה את כל חיי? אתן לה כל מה שהיא צריכה ועוד הרבה מעבר לזה?" שאל איציק

"יש סיבה לא מודעת לכל זה ובזכות זה שאנחנו רואים את מה שיוצא מזה (ההתנהגויות הרעות שלך ללאה), אז יש מאיפה להתחיל לתפוס את השורש ולגלות אותו, יש קצה חוט לעבוד איתו ולהבין מאיפה נובעת הבעיה"

"לאה, את זוכרת מה קרה בפעמים שהוא

ברכה והצלחה

חנה דיין -טיפול זוגי ופרטני

054-4480705

קליניקה פרטית במרכז

מייל: hanna.tipul@gmail.com

לכל המאמרים : www.hannad.co.il

צעדת השומרון בסוכות

קלאו
קרעל (!)

מצומת שבי שומרון לסבסטיה

חזה"מ | יום שלישי | ט"ז תשרי | 11.10

הפנינג חווייתי ענק
לילדים ולמשפחה

טוביה רוזנפלד

מפגש מרתק עם ראשוני המתיישבים

שולי רנד ויונתן רזאל

55 שנים לשחרור השומרון זה לא הולך ברגל -
אבל אנחנו כן!

מזמינים אתכם לחזק את צפון השומרון,
לצעוד יחד בסימן הרוח הציונית והחלוצית
ולפגוש בדרך את ארץ ישראל היפה.

הצעדה תצא משבי שומרון אל תחנת הרכבת **בסבסטיה**
ותמשיך להפנינג, הופעות, מפגש מיוחד ועוד.

יציאה ב-11:00 מצומת שבי שומרון
(החניה בפארק תעשיות בראון)

מסורת צעדת השומרון
של גוש אמונים מתחדשת!
הכניסה חופשית!

- סוכה כשרה במקום
- דוכני מזון
- האירוע מתקיים באישור וליווי כוחות הביטחון והצבא
- החניה בפארק תעשיות בראון ומשם נסיעה קצרה בשאטל לתחילת המסלול
- לא ניתן להגיע עם רכבים לתחנת הרכבת בסבסטיה

